

Rose

ภพ ยุทธ

炮及重生自救攻略

การเอา
ตัวรอด
ของ
ตัวเมีย
ผู้กลับมา
เกิด
ใหม่

葡萄养乐多
ผู้ออกอย่างเสียดตัว เขียน
จิงจิง แปล
LadyVanila วาด

Rose

กลยุทธ์การเอาตัวรอด
ของตัวเบียดผู้กลับมาเกิดใหม่
炮灰重生自救攻略

葡萄养乐多 炮灰养乐多

เขียน

จิงจิง

แปล

LadyVanila

วาดภาพปก

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

คู่มือสำหรับมือฟู้กกันชาตระหว่างตั้งใจอ่านฎีกา
โดยไม่ได้เงยหน้ามองเย่หนานแม่แต่น้อย

— 炮灰养乐多

หนังสือคุณภาพ
โดยอนริทร์กรุ๊ป

กลยุทธ์การเอาตัวรอดของตัวเบียดผู้กลับมาเกิดใหม่

砲灰重生自救攻略

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

Published originally under the title of 《砲灰重生自救攻略》(Pao Hui Chong Sheng Zi Jiu Gong Lue)

Author © 葡萄養樂多 (Pu Tao Yang Le Duo)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Aotao Internet Science Technology Co., Ltd.

Thai edition copyright © 2022 Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5041-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์
ที่ปรึกษายางานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จีระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ กอบพร ถิระเจริญสกุล • บรรณาธิการต้นฉบับ พรรทิพา เรืองสมบูรณ์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิ้น • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์ • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์
พิสูจน์อักษร ชวัลญ เปมีกา • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

บทที่ 1

เกิดใหม่

“คุณชาย คุณชายห้ารีบตื่นเร็วเข้าขอรับ” เย่หนานลี้มตาสะลิมสะลือ หลังจากถูกปลุกด้วยแรงเขย่าพร้อมกับเสียงเรียกที่ตั้งมาก

ไม่รู้ด้วยเหตุใดเขาถึงรู้สึกปวดร้าวประหนึ่งร่างกายถูกฉีกจนขาดวิน ในใจเต็มไปด้วยความคับแค้นเสมือนถูกศิลาก้อนใหญ่กดทับ

เย่หนานกุมศีรษะพลางลุกขึ้นนั่งด้วยความยากลำบาก

“เกิดอะไรขึ้น” เย่หนานงุนงงเล็กน้อย นี่มันเกิดอะไรขึ้น ทั้งๆที่ตน ตายไปแล้วเพราะดื่มเซียงซือตัวนางหง¹ ที่ฉินจื่อเหยามอบให้ แล้วเหตุใด ถึงฟื้นขึ้นมาอีกเล่า

“มันคลุมเตียงนี้...นี่มันที่ไหนกัน อ๊ะ...” เย่หนานผู้ปวดศีรษะรุนแรง ยามจ้องมองภาพเบื้องหน้าก็ถึงกับสะดุ้งตัวโยนด้วยความตกใจ เขาพยายาม ขยับที่สุดแรงก่อนเอ่ยด้วยความสับสน “ข้ามองเห็นแล้วหรือ”

เขาจำได้แม่น ฉินจื่อเหยาทำลายดวงตาของเขาไปแล้วนี่

“คุณชาย ท่านกำลังพูดจาเพื่อเจ้ออะไรอยู่ขอรับ เร็วเข้าเถิด อย่า มัวชักช้าอยู่เลย นายท่านให้ท่านรีบไปยังโถงรับรอง หากไปสายเดี๋ยวจะถูก ตำหนิอีกนะขอรับ” อาจงร้อนใจ

เย่หนานลุกขึ้นนั่งด้วยสีหน้าหงาย เขาลูบคลำศีรษะพลางเอ่ยว่า

---

¹ในที่นี้หมายถึงสมุนไพรชนิดหนึ่ง ชื่อของสมุนไพรแปลได้ว่า ต้นดอกแดงให้คิดถึงตั้งเนื้อใจ

“อาจง ข้าไม่ได้ตายไปแล้วหรือ เหตุใดจึงยังอยู่ที่นี้”

อาจงกล่าวขณะหิบบเคื่องแต่งกายของเย่หนานออกมา “คุณชายขอรับ นี่ท่านคงนอนจนปีศาจสิงแล้วกระมัง เอ้อ ตื่นขึ้นมาเข้าตุ๊กตี๋เอ๋ยถึงเรื่องความตายอะไรกัน ช่างไม่เป็นมงคลเอาเสียเลย”

เย่หนานชันตัวลุกจากเตียง อาจงทำหน้าที่ปรนนิบัติสวมเสื้อผ้าให้ชุดนี้เป็นชุดสำหรับใส่ไปเรือนรับรองเพียงชุดเดียวของเย่หนาน ซึ่งโดยทั่วไปจะสวมใส่ก็ต่อเมื่อนายท่านเรียกรวมสมาชิกน้อยใหญ่ในตระกูลให้มากินอาหารร่วมกันในวันที่สิบห้าของทุกเดือน หลังจากนั้นก็จะวางมันเก็บไว้ในตู้เสื้อผ้าเช่นเดิม

“อาจง วันนั้นวันที่สิบห้าใช่หรือไม่”

“ไม่ใช่ขอรับ นายท่านกำชับให้คุณชายสวมชุดที่ดูเรียบร้อยออกไปเป็นการเฉพาะ คงเพราะต้องไปพบบุคคลสำคัญอะไรท่านองนั้นกระมัง”

“อาจง ตอนนี้เป็นช่วงเวลาใดหรือ” เย่หนานล้างหน้าพร้อมเอ่ยถาม อาจงยื่นผ้าขนหนูให้เขาแล้วเอ่ยว่า “ตอนนี่หรือขอรับ ตอนนี่เป็นยามชื่อ² เกือบยามชื่อ³ แล้วขอรับ คุณชายเร็วหน่อยเถิด อีกประเดี๋ยวหากนายท่านออกกลกอบายใต้ขึ้นมาอีก คุณชายจะโดนลงโทษ แล้วข้าก็คงพลอยติดร่างแหไปด้วย ข้าน้อยติดตามคุณชายมานานหลายปีเพียงนี้แล้วไม่คิดจะเห็นใจข้าน้อยสักหน่อยหรือขอรับ” อาจงทำหน้าที่เศร้าโศก

“ข้าหมายถึงว่าตอนนี้ปีอะไร หรือไม่กี่ตอนนี้ข้าอายุเท่าใด” เย่หนานเริ่มร้อนใจเล็กน้อย

“อ้อ ที่ท่านกล่าวหมายถึงเรื่องนี่เองหรือขอรับ ปีที่ท่านอายุสิบแปดปีอย่างไรเล่า ทำไมหรือขอรับ เหตุใดท่านจึงถามถึงเรื่องนี้”

“สิบแปด คือวัยที่ข้าได้ออกเรือนไปกับเซ่อเจิ้งอ๋อง⁴ อย่างฉู่เซียวหั่น ไม่ใช่หรือ หรือว่าสวรรค์เห็นตัวข้าน่าสงสาร จึงส่งมาเกิดใหม่อีกครั้ง ข้าคงต้องรีบเก็บข้าวของมีค่าแล้วเผ่นหนีโดยเร็ว ชั่วชีวิตนี้ข้าไม่อยากแต่งงาน

² เวลาประมาณ 09.00 - 10.59 น.

³ เวลาประมาณ 11.00 - 12.59 น.

⁴ หมายถึง องค์ชายผู้สำเร็จราชการแทนฮ่องเต้

กับฉูเซียวหฺร้นอีกแล้ว

“ไม่มีอะไร ข้าแค้นอนจนมันงแล้วจำบางเรื่องไม่ค่อยได้ จึงถามไถ่ไปเรื่อยเรื่อยก็เท่านั้น” เย่หนานดึงแขนเสื้อพลางบอกกล่าว “รีบไปเถิด ข้าจะพยายามไม่ให้เจ้าติดร่างแหไปด้วยแล้วกัน”

เมื่อเย่หนานมาถึงโรงรับรอง สิ่งที่สะท้อนอยู่ในม่านตาคือกล่องของขวัญ สีแดงเต็มห้อง และฉูเซียวหฺร้นผู้เป็นเซ่อเจิ้งอ๋องก็กำลังนั่งอยู่ในห้องโถงใหญ่!!!

ฉูเซียวหฺร้นนั่งบนเก้าอี้หลักของห้องโถง ทอดสายตามองเย่หนาน ที่อยู่นอกประตูด้วยแวตาศาเย็นซาและเคร่งขรึม ให้ความรู้สึกยากจะเข้าถึง ยิ่งนัก

นี่มันเรื่องอะไรกัน โชคร้ายเพียงนี้เซียว เฟ็งเกิดใหม่ก็พบพานอริเลยหรือ

เย่หนานกัดฟันมองคนบนเก้าอี้ผู้นั้นด้วยความชิงชัง แต่ก็ทำได้เพียงฝืนใจยกก้าวเข้าไป ผู้ใดใช้ให้เขาเป็นถึงเซ่อเจิ้งอ๋องกันเล่า

“ถวายเป็นค้มท่านอ๋อง” เย่หนานทำความเคารพอย่างไม่เต็มใจนัก

“คุณชายเย่ไม่ต้องเกรงใจไป” ฉูเซียวหฺร้นยกถ้วยชาขึ้นดื่มหนึ่งอีกก่อนจะวางลง

“ไม่ทราบที่ท่านพอเรียกข้ามาด้วยเรื่องใดหรือ” เย่หนานกลับหลังหันไปเอ่ยถามเย่อวินชาย

“อ้อ ที่ท่านอ๋องนำสินสอดมาให้ในวันนี้ก็เพื่อมาสู่ขอเจ้า ในฐานะบิดาจึงอยากเอ่ยถามความคิดเห็นของเจ้าเสียหน่อย” ไบหน้าเย่อวินชายเต็มไปด้วยรอยยิ้มเบิกบาน

ยอดเยี่ยม เฟ็งพูดไปหยก ๆ ว่าในชีวิตนี้จะไม่มีวันแต่งงานด้วยอีกแล้ว อีกฝ่ายก็ส่งสินสอดมาให้ถึงหน้าประตูเสียเลย จะว่าไปในชาติก่อนผู้ที่ฉูเซียวหฺร้นต้องการตบแต่งด้วยไม่ใช่พี่สาวลำดับที่สี่ของเขาหรอกหรือ จากนั้นเขาถึงเป็นฝ่ายแต่งเข้าจวนอ๋องแทนนาง แล้วเหตุใดชาตินี้ถึงมาสู่ขอเขาโดยตรงเสียได้

กลยุทธ์การเอาตัวรอดของตัวเบียดผู้กลับมาเกิดใหม่

“ข้าไม่ยินยอม” เย่หนานปฏิเสธทันควัน

หลังแต่งงานกับฉู่เซียวหรงในชาติที่แล้ว เขาต้องเสียทั้งดวงตา สูญสิ้นทั้งชีวิต และสุดท้ายยังต้องกล้ำกลืนฝืนรับโทษกบฏอย่างอยู่ติธรรม เช่นนี้ไม่ว่าใครหน้าไหนก็คงปฏิเสธลูกเดียวเช่นกัน

ฉู่เซียวหรงที่นั่งอยู่บนเก้าอี้หลักแค้นเสียงที่ฟังดูเย็นชา แล้วจ้องมองไปยังเย่วินข่าย “ท่านอัศวินหาเสนาบดีคงเข้าใจความหมายของเราเป็นอย่างดี เรื่องที่เหลื่อฝากให้ท่านจัดการให้เรียบร้อยด้วยแล้วกัน เราขอตัวก่อน” ฉู่เซียวหรงกล่าวแล้วลุกขึ้นเดินจากไป

หมายความว่าอะไรนะหรือ ก็หมายความว่าถึงอย่างไรเย่หนานก็ต้องแต่งงาน แม้จะไม่อยากแต่งงานก็จำเป็นต้องแต่งงานอยู่ดีนะสิ!

ฉู่เซียวหรงเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าเย่หนานก่อนยกยิ้มมุกปาก แล้วเอ่ยคำพูดเพียงสองคำ “เราให้” จากนั้นก็ยึดถึงหลู่⁵ใส่มือเย่หนาน ก่อนจะเดินตรงออกไปโดยไม่รอให้เย่หนานตั้งสติได้

นี่มันบ้าบออะไรกัน ถึงหลู่? แล้วไหนจะรอยยิ้มที่แฝงแวไม่ประสงค์ดีนั้นอีก ทำเอาเย่หนานเสียวสันหลังวาบไปชั่วขณะ

ฉู่เซียวหรงผู้นี้ช่างทำตามอำเภอใจเฉกเช่นอดีตที่ผ่านมาไม่เปลี่ยนแปลงจริงๆ เขาถ่อมมาสู่ขอถึงจวนอัศวินหาเสนาบดีด้วยความบริสุทธิ์ใจจริงๆ นะหรือ

ดูจากสถานการณ์ตอนนี้ หากตนปฏิเสธตามตรงว่าไม่แต่งงาน คงเป็นไปได้ไม่ได้ จึงทำได้เพียงรับปากไปก่อนแล้วค่อยหาโอกาสหนีงานแต่งงานในภายหลัง

เย่วินข่ายมองเย่หนาน ต้องการจะเอ่ยบางอย่าง แต่เย่หนานดับบทเสียก่อน

“ท่านพ่อ ข้าเข้าใจแล้ว ข้าแต่งก็ได้ขอรับ”

เย่วินข่ายเหมือนยกภูเขาออกจากอก ไบหน้าฝืนยิ้มกล่าว “วันอภิเษกกำหนดไว้ในวันที่ห้าเดือนห้า เจ้าออกไปได้”

⁵ ของกินเล่นชิ้นชื่อของเงิน ทำจากผลไม้ชนิดต่างๆ นำมาเคลือบน้ำตาลแล้วเสียบด้วยไม้ยาว

วันที่ห้าเดือนห้าคือวันที่เขาอภิเษกสมรสกับฉู่เซียวหฺร้นเมื่อภพชาติที่แล้วไม่ใช่หรือ คนผู้นี้คงชื่นชอบวันนี้จริง ๆ สิเนะ เย่หนานเดินกลับห้องไปด้วยผีเท้าฉับไว แล้วโยนถังหูลู่ที่ฉู่เซียวหฺร้นให้ลงบนโต๊ะ

“คุณชายจะแต่งงานกับเซ่อเจ็งอ่องจริง ๆ หรือขอรับ” เฟ็งก้าวพันประตุไม่ทันไร อาจงก็ปรีเข้ามาซักถาม

“เจ้ารู้ได้อย่างไร” เย่หนานสงสัย เมื่อครู่ไม่ได้พาอีกฝ่ายไปด้วย ไม่ใช่หรือ

“ข้าแอบได้ยินมาจากหญิงซำรับใช้ที่ทำความสะอาดอยู่ในโรงใหญ่ เมื่อครู่นี้ขอรับ คาดว่ายามนี้คงรู้กันทั่วทั้งจวนแล้ว ว่าแต่คุณชายรับปากจะแต่งงานกับเซ่อเจ็งอ่องจริง ๆ หรือขอรับ” อาจงกระวนกระวายใจเล็กน้อย

เย่หนานพยักหน้าตอบรับอย่างไม่ใส่ใจนัก แล้วกวาดสายตามองไปโดยรอบก่อนเอ่ยถาม “อาจง เสี่ยวเถาเล่า”

“เสี่ยวเถาคือผู้ใดกันขอรับ วันนี้คุณชายเป็นอะไรไปถึงได้พุดจาเลอะเลือนไม่รู้เรื่องเอาเสียเลย!”

“วันนี้คือวันที่เท่าไรเดือนอะไร ห่างจากวันตวนอู่^๑เท่าใด”

“วันนี้คือวันที่ห้าเดือนสี่ อีกประมาณหนึ่งเดือนจะถึงวันตวนอู่ขอรับ วันนี้คุณชายเป็นอะไรไป ป่วยใช่หรือไม่ ท่านอย่าทำข้าตกใจสิขอรับ!” อาจงกอบกุ่มใบหน้าเย่หนานพลางหวดคลั่งอยู่ครู่หนึ่ง

เย่หนานบัดมืออาจงออก วันที่ห้าเดือนห้าคือวันที่เขาจะแต่งงานกับฉู่เซียวหฺร้น ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็ยิ่งเหลือเวลาอีกหนึ่งเดือน เสี่ยวเถาได้รับการช่วยเหลือจากในเมืองก่อนงานอภิเษกครึ่งเดือน ดูท่าคงยังหนีไปตอนนี้ไม่ได้ ทำได้เพียงอยู่ที่นี้ไปก่อน ชาติที่แล้วอาเถาสละชีวิตเพื่อเขา ชาตินี้ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องปกป้องนางให้จงได้

ยามราตรี เย่หนานเข้านอนแต่หัวค่ำ

ในความฝันปรากฏภาพฉากก่อนตายต่อหน้าต่อตาชัดเจน

^๑วันไหว้บ๊ะจ่าง วันขึ้น 5 ค่ำ เดือน 5 ตามปฏิทินจันทรคติ

ร่างเย่หนานสวมชุดนักโทษ ถูกมัดติดกับแท่นลงทัณฑ์พร้อมบาดแผลเต็มกาย เบื้องหน้ามีเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยสองคนกำลังตีมีสุราอยู่ “นี่ เจ้าได้ยินมาบ้างหรือไม่ เชอเจิ้งอ๋องจับตัวผู้บงการกบฏได้แล้วละ!”

คนถือแล่วางชามลงก่อนชะงักคิระะไปเอ่ยถาม “ผู้ใดหรือ”

อีกฝ่ายยกชามขึ้นตีมีอีกใหญ่ เจตนาทำให้ดูลึกลับซับซ้อนเพื่ออวดภูมิ “แม่ทัพใหญ่...ฉันหมิงอวี้อย่างไรเล่า”

ใบหน้าคนถือแล่เต็มไปด้วยความตกตะลึง “รู้หน้าไม่รู้ใจแท้ๆ ปกติท่าทางแม่ทัพผู้นี้ก็ดูจงรักภักดีต่อชาติบ้านเมือง แต่เบื้องหลังกลับพยายามคิดแย่งชิงบัลลังก์ไปเสียได้ โทษถึงตัดหัวเชียวนะ!”

“ใช่แล้ว ยามอู่ของวันนี้เชอเจิ้งอ๋องจะเป็นผู้ควบคุมการลงโทษประหารที่นอกประตูเมืองด้วยตัวท่านเอง คาดว่ายามนี้หัวคงหลุดจากบ่าไปเรียบร้อยแล้ว”

ฉินหมิงอวี๋ แม่ทัพใหญ่ผู้เลี้ยงชื่อเนื่องจากมีความดีความชอบในศึกสงคราม บนใบหน้านั้นแดงแตรมไว้ด้วยรอยยิ้มจางๆ ตลอดเวลา คนที่อ่อนโยนและดีต่อเขาอย่างถึงที่สุดผู้นั้นสิ้นชีพเสียแล้ว!!!

“เขาถูกใส่ร้าย เขาต้องถูกใส่ร้ายเป็นแน่ ชู่เซียวหวั่น เจ้าปล่อยข้าออกไปนะ” เย่หนานที่อยู่บนแท่นลงทัณฑ์พยายามใช้เรียวแรงเอือกสุดท้ายเปล่งเสียงตะโกนสุดกำลัง

ฉินหมิงอวี๋จะเป็นกบฏไปได้อย่างไร เขาเป็นเหมือนแสงจันทร์กระจ่าง⁷ เพียงหนึ่งเดียวในใจข้าเชียวนะ หัวคิ้วเย่หนานขมวดมุ่น นัยน์ตาว่างเปล่า ชาวโพลนและหม่นหมองไร้ประกาย หยาดน้ำตาไหลรินจากขอบตาปะปนกับโลหิตบนใบหน้า แล้วค่อยๆ หยดลงบนพื้นทีละหยด

บัดนี้สตรีสาวนางหนึ่งสวมชุดงดงามตระการตา บนคิระะเต็มไปด้วยลูกปัดและปิ่นปักผม กำลังย่างเท้าก้าวเข้ามาในห้องขัง กลิ่นชาติประทีนผิวที่อยู่ทั่วเรือนกายโชยมาตั้งแต่ทางยังเดินไม่พ้นประตู

“ถวายบังคมพระชายา” คนอุ้งงานในห้องขังทั้งสองคนรีบคุกเข่า

⁷ เปรียบเปรยถึงผู้ที่หลงรักปักใจ

ทำความเข้าใจทันทีที่เห็นหญิงสาว นางกำนัลผู้ติดตามให้เงินจำนวนหนึ่งแก่พวกเขา จากนั้นผู้รับผิดชอบเผ่ายามสองคนนั้นก็เดินออกไปโดยไม่ต้องบอกกล่าว

“ฉันหวังว่าตายแล้วหรือ” เย่หนานที่อยู่บนแท่นลงทัณฑ์เอ่ยถามหญิงสาวมองไปโดยรอบ สีหน้าเต็มไปด้วยความเด็ดฉันท “ตายแล้ว ท่านอ๋องตัดศีรษะเขาเองกับมือ”

หลังได้ยินคำตอบ เย่หนานเหี่ยวตัวสิ้นทิมและหัวเราะเสียงดังราวกับคนบ้าคลั่ง “ฮา ๆ ๆ...ฮา ๆ ๆ...ฉันเชื่อพรัน แค็ก ๆ ๆ...ฉันจื่อเหยา เขาเป็นถึงพี่ชายของเจ้า พี่ชายแท้ ๆ ของเจ้า ฉันจื่อเหยา เจ้าก็มองดูเขาตายไปทั้งเย็นนี้แหละหรือ”

“พี่ชายแล้วอย่างไร ในเมื่อสมคบคิดกับกบฏและเป็นปฏิปักษ์ต่อท่านอ๋อง ข้าเองก็ช่วยเขาไม่ได้เช่นกัน จริงสิ เจ้ารู้หรือไม่ว่าคนที่จวนอัศวินหาเสนาบดีโดนตัดศีรษะทั้งหมด และก็เป็นท่านอ๋องที่ส่งทหารไปเองทั้งจวนจึงไม่หลงเหลือแม้แต่ผู้เดียว”

“พี่สิ...” พี่สาวลำดับที่สี่ซึ่งเป็นเพียงคนเดียวในจวนอัศวินหาเสนาบดีที่ติดกับเขาก็ถูกสังหารไปแล้วเช่นกัน

“ฉันจื่อเหยา...เจ้าฆ่าข้าเถิด เจ้าอยากสังหารข้าให้ตายมาตลอดมิใช่หรือ เจ้า...ฆ่าข้าเถิด” สีหน้าเย่หนานเต็มไปด้วยการวิงวอน ลักษณะท่าทางคล้ายคนติดยาสูบซึ่งไม่ได้ดูดยามานาน

ฉันจื่อเหยาหัวเราะ “เย่หนาน ในที่สุดเจ้าก็มีวันนี้เสียที ฮ่า ๆ แม้กระทั่งจะตายยังต้องร้องขอข้า เช่นนั้นข้าจะเมตตาช่วยให้เจ้าได้สมดังปรารถนาเอง” ขณะเอ่ยนางกำนัลด้านหลังฉันจื่อเหยาก็หุบขวดยาที่มีรูปทรงประณีตงดงามออกมาจากแขนเสื้อหนึ่งขวด แล้วป้อนให้เย่หนานดื่ม

ฉันจื่อเหยาหลงรักฉู่เซียวพรันหัวปักหัวปำ นางไม่อาจทนเห็นชวากหนามในสายตาได้แม้เพียงน้อยนิด เย่หนานได้ตบแต่งเข้าจวนอ๋องแม้เป็นเพียงชายารองที่ไม่ได้รับความโปรดปราน ฉันจื่อเหยาก็ยังไม่เคยปล่อยผ่าน แค้ใส่ร้ายป้ายสีและทำลายดวงตาของอีกฝ่ายยังไม่เพียงพอครั้งนี้จึงฉวยโอกาสเข้ามาเอาชีวิตเขาขณะเกิดเรื่องงุนวาย สิ่งที่เกิดขึ้น

คือเย่หนานกลับเป็นฝ่ายร้องขอความตายด้วยตนเอง ช่วยแบ่งเบาภาระของนางไปได้มากที่สุด

เมื่อฉันจื่อเหยาเดินจากไป ยาก็เริ่มออกฤทธิ์ ความเจ็บปวดจากยาพิษเซียงซือตัวนางหงยังไม่มีอาการเทียบเท่าความเจ็บปวดจากการที่ฉันหมิงอวี่กับพี่สี่เสียชีวิตได้เลยด้วยซ้ำ

ฉูเซียวหรงมาถึงหลังจากเวลาผ่านไปไม่นาน แต่กระนั้นเขาก็จวนเจียนจะสิ้นใจเต็มทีแล้ว

ฉูเซียวหรงสาวเท้าใกล้เข้ามาแล้วเอื้อมมือลูบคลำใบหน้าเขา “เย่หนานตื่นเถิด เราจะกลับบ้านกันแล้ว ข้าจะพาเจ้ากลับบ้าน...เย่หนาน?”

เวลานี้ลมหายใจเย่หนานเริ่มรวยริน ฉูเซียวหรงเร่งรีบปลดเชือกที่มัดเขาออก “ตามหมอลหวง รีบตามหมอลหวงเร็วเข้า” ฉูเซียวหรงอุ้มเย่หนานแล้ววิ่งออกไปด้านนอก

ฉูเซียวหรงตื่นตระหนกจนทำเอาผู้ติดตามตระหนกตกใจไปด้วย เหล่าข้าราชการบริหารต่างสัมผัสได้ว่าต้องรีบวิ่งไปเรียกหมอลหวงโดยเร็วไว้

“เจ้า...ปล่อยข้า อยามา...เสเสริม...แกลังทำ” เย่หนานใช้แรงอันน้อยนิดเอื้อมสุดท่ายึดต่อตันฉูเซียวหรง หวังลมๆ แล้งๆ ว่าจะตื่นจนหลุดจากอ้อมกอดของอีกฝ่าย

ฉูเซียวหรงไม่สนใจสิ่งใดทั้งสิ้น เขาเอาแต่พรวดเอยอยู่ตลอด “อาหนาน เจ้าอดทนไว้ อาหนาน เจ้าจะตายไม่ได้” ระหว่างเอยแข่งเขาก็อ่อนแรงทรุดลงกับพื้นอย่างไม่ทราบสาเหตุ

เย่หนานพลันคิดว่าช่างน่าขำสิ้นดี โยต้องเสริมแสดงท่าที่เช่นนี้ออกมาในยามที่ข้าใกล้สิ้นลมหายใจด้วย น่าสะอิดสะเอียนเสียจริง

“ฉูเซียวหรง ข้า...เกลียดเจ้า...เกลียดเจ้า!”

เย่หนานสะดุ้งตื่นจากฝันในฉับพลัน แม้เป็นเพียงความฝัน ทว่าความเกลียดชังในใจกลับเป็นความจริง

สรุปแล้วเป็นเพราะเหตุใดกันแน่ เหตุใดฉูเซียวหรงถึงแสดงท่าที่เสริมจ่อมปลอมเช่นนั้นออกมา “หึ” เย่หนานขบคิดก่อนจะแค้นเสียงเย็นชา น่าขันเสียจริง น่าขันตรงที่เจ้ายังต้องมาพัวพันกับข้าในภพชาตินี้อีก!

เย่หนานยากจะข่มตาหลับจึงลุกขึ้นมารินน้ำให้ตนเอง เมื่อเหลือบไป
เห็นถังหูลู่บนโต๊ะ เขาก็หีบมันมายัดใส่ปากหนึ่งลูก
“ซี้ด...เปรี๊ยะจริง”

ศรีออยา

บทที่ 2

เจอกันอีกครั้ง

เย่หนาน สงบจิตสงบใจอยู่ภายในจวนเช่นนั้น ตามจริงการอาศัยอยู่แต่ในจวนอัศวมหาเสนาบดีมาทั้งชีวิตในฐานะคุณชายห้าที่ไม่มีผู้ใดเหลียวแลก็ไม่แย่นัก

รุ่งสว่างวันที่สิบห้า

“คุณชาย คุณชายรีบตื่นเร็วเข้า วันนี้วันที่สิบห้านะขอรับ ท่านรีบหน่อยเถิด จวนยามอยู่แล้วขอรับ” อาจงพยายามดึงเย่หนานลุกจากเตียงอย่างอ่อนใจ

แต่แล้วเย่หนานก็อ่อนยวบล้มลงไปตามเดิม

“โธ่ คุณชายอย่ามัวนอนอยู่เลย ประเดี๋ยวสุหยินใหญ่จะตื่นด้วย ไม่เป็นการลงโทษเอาได้นะขอรับ” เย่หนานสมองปลอดโปร่งทันทีที่ได้ยินว่าจะโดนตีเยียนตี เขารีบกระโจนลงจากเตียง แล้วให้อาจงช่วยเขาสวมเสื้อผ้าสำหรับออกไปพบปะผู้คนชุดนั้น

มีแค่วันที่สิบห้าอย่างวันนี้เท่านั้นที่เหล่าคุณชายคุณหนูในจวนทั้งหลายจะมากินอาหารร่วมกัน หากเป็นมื้ออาหารในวันปกติ สุหยินจะไม่เรียกเย่หนานไปร่วมโต๊ะด้วย เย่หนานจึงมักกินข้าวกับอาจงและป้าเหมยในครัว

เย่หนานสวมเสื้อผ้าเสร็จก็วิ่งไปยังห้องอาหารปีกขวาทันที

เมื่อเย่หนานมาถึงห้องอาหารปีกขวา เห็นทุกคนล้วนนั่งประจำที่เรียบร้อย เย่หนานลอบถอนหายใจอยู่ข้างในเพราะรู้ว่าไม่อาจเลี่ยงบทลงโทษได้แน่นอน “คารวะท่านพ่อ แม่ใหญ่ แม่รอง” เย่หนานก้มพนมมือทักทาย

“สุดท้ายก็เป็นแค่เด็กที่เกิดมาแต่ไม่มีมารดาคอยสั่งสอนอยู่วันยังค่ำ ไม่รู้กฎระเบียบเอาเสียเลย ต้องให้คนทั้งบ้านมารอเจ้าอยู่คนเดียว!” สูหยินเจิงหัวนัยก้วยซาฟลงปรายตามองไปที่เย่หนานแล้วพูด

สูหยินรองเพียงเหลือบมองโดยไม่เอื้อนเอ่ยใดๆ ตระกูลนี้มักเป็นกัน เช่นนี้ สูหยินที่มีอำนาจจะคอยจับผิด ซึ่งเป้าหมายในการจับผิดแก้ในลับล้วนเป็นเย่หนาน ขณะที่สูหยินรองเงินฉินจะคอยสังเกตการณ์อย่างเงียบๆ

บรรยากาศเช่นนี้เห็นกันจนชินตาไปเสียแล้ว เย่หนานได้แต่กุกก๊อ พยักหน้าเข้าใจก่อนจะเอ่ยว่า “จริงดั่งแม่ใหญ่สั่งสอน คราวหน้าเข้ารับรองว่าจะไม่สายอีกแล้วขอรับ”

“เอาละ นั่งลงกินข้าวเถิด” เย่อวันข่ายหยิบตะเกียบ บอกเป็นนัยให้เย่หนานนั่งลง

“ขอบคุณขอรับท่านพ่อ”

เย่หนานนั่งลงในตำแหน่งริมสุดฝั่งขวา พูยข้าวสวยในถ้วยเงียบๆ การกินอาหารร่วมกันแต่ละเดือนเช่นเมื่อนี้ถือเป็นเรื่องสุดแสนธรรมดาสำหรับเย่หนาน แม้จะได้กินอาหารอันโอชะ ทว่าบรรยากาศกดดันอย่างยิ่ง ไม่สู้กินอาหารเรียบง่ายกับข้าวไร่ไ้ยังดีเสียกว่า

เย่หนานคิดแต่เพียงรีบกินรีบไป จะได้หลีกเลี่ยงไม่ให้สูหยินหาเรื่องลำบากใจมาให้ตนอีก

ท้ายที่สุดสูหยินใหญ่ก็เอ่ยปากขึ้นจนได้ “ไม่กี่วันก่อนอี้หยางบอกข้าว่า เซ่อเจิ้งอ๋องเลื่อนตำแหน่งให้เขาเป็นถึงรองเจ้ากรมการคลัง ช่างมีหัวคิดด้านการบ้านการเมืองดำเนินรอยตามท่านพ่อของเจ้าจริง ๆ” เย่อหยางคือบุตรชายของสูหยินใหญ่ ซึ่งก็คือคุณชายใหญ่แห่งจวนอัศวินมหาเสนาบดีนั่นเอง

เย่อหยางวางถ้วยและตะเกียบลงทันที แล้วเอ่ยด้วยท่าที่อ่อนน้อม “มิได้เป็นถึงเพียงนั้นหรอกขอรับ ท่านแม่กล่าวชมกันเกินไปแล้ว ข้าจะ

เทียบเคียงท่านพ่อได้อย่างไรกัน ท่านพ่อเป็นถึงอัครมหาเสนาบดีในราชสำนัก อยู่ใต้คนคนเดียว ทว่าอยู่เหนือคนนับหมื่น”

เยहनานแอบถากถางในใจ แค่นี้ได้เป็นขุนนางเพราะอาศัยสายสัมพันธ์ ก็ต้องหยิบยกขึ้นมาข่มข้ำด้วย ถึงอย่างไรก็ต้องได้เป็นขุนนางอยู่แล้วแท้ ๆ

“การเป็นลูกผู้ชายนะ ต้องมีอำนาจมีอิทธิพลเข้าไว้ เจ้าว่าใช่หรือไม่ น้องพี่” สุหยินใหญ่เหยียดยิ้มมุมปากพลาถมองสุหยินรอง

สุหยินรองยิ้มแล้วกล่าวว่า “จริงอย่างท่านพี่กล่าว อนาคตี่เงินของข้าไม่สดใสเท่าอี่หยางจริง ๆ ช่วงนี้แค่ทำการค้าขายเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็กินว่าหาเงินได้พอหอมปากหอมคอ” เยอี่เงินคือบุตรชายของสุหยินรอง เป็นคุณชายสามแห่งจวนอัครมหาเสนาบดี

เยहनานรู้สึกว่สถานการณ์เริ่มไม่เข้าท่า ขึ้นเปรียบเทียบกันเช่นนี้ต่อไป คนที่ไร้ความสามารถที่สุดก็จะเป็นตัวเขาไม่ใช่หรือ ต้องรีบหาข้ออ้างเพื่อปลีกตัวออกไปโดยเร็วเสียแล้ว “ท่านพ่อ ข้ารู้สึกไม่ค่อยสบายเท่าใดนัก คงต้องขอตัวกลับก่อน พวกท่านค่อย ๆ กินกันไปตามสบายนะขอรับ”

“พูดเรื่องเหล่านี้เจ้ายอมรู้สึกไม่สบายเป็นธรรมดา ทำตัวไร้สาระไปวัน ๆ งานการอะไรก็ไม่ยอมทำ เอาแต่ชุกอยู่กับพวกข้ารับใช้นั้น แต่ก๊ินะเป็นเด็กที่เกิดจากข้ารับใช้โดยเนื้อแท้ คงไม่อาจคาดหวังให้เจ้าเป็นถึงขุนนางชั้นผู้ใหญ่ได้หรอก” ก่อนปลีกตัวไปก็ยั้งหน้ไม่พ้นความปากร้ายของสุหยินใหญ่เช่นเคย

สุหยินใหญ่เลิกคิ้ว ชายตามองเยहनานแล้วกล่าวแปลก ๆ ว่า “เจ้าช่างเหมือนแม่ของเจ้านัก รูปลักษณะดีดังดูผู้คน รู้จักใช้กลอุบายเยียงนางปีศาจจิ้งจอก กระทั่งเซ่อเจ็งอ่องยังติดกับได้ เกรงว่าในภายภาคหน้าพวกข้าคงเทียบชั้นไม่ได้เสียแล้ว”

คนในโต๊ะพากันปิดปากหัวเราะว่า ด้วยความที่เยहनานพบเห็นจนเคยชินจึงทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น

เยอวันข้ายปรายตามองสุหยินใหญ่แวบหนึ่ง นางจึงหุบปากลง “เจ้าไม่สบายก็กลับไปพักเถิด”

เยहनานคารวะแล้วสาวเท้าเดินจากไปอย่างรวดเร็ว เขาไม่ยอมากอยู่

ในที่แห่งนี้แม่เพียงหนึ่งเคอ¹

เมื่อเยहनากลับมาถึงห้อง “คุณชาย ท่านกลับมาเร็วเพียงนี้เชียวหรือ
ขอรับ”

“อาหนาน เจ้าอยู่ในห้องหรือไม่” น้ำเสียงอันอ่อนโยนของหญิงสาว
ล่องลอยเข้ามา

“คุณชาย คุณหนูสี่มาหาขอรับ” อาฉงกล่าวพลางเปิดประตู “คุณหนู
คุณชายอยู่ในห้องขอรับ”

คุณหนูสี่เยเสวียนคือบุตรสาวของซูหยินรอง มีนิสัยอ่อนโยน เป็น
พี่น้องในตระกูลเพียงคนเดียวที่ดีต่อเยहनาน

“พี่สี่มาด้วยเรื่องใดหรือ” เยहनานรับของในมือเยเสวียน “เอาอะไร
มาให้ข้าอีกแล้ว”

เมื่อเยเสวียนหย่อนตัวลงนั่ง อาฉงก็รีบรินน้ำชาให้ “เมื่อครู่ข้าเห็น
เจ้ากินไปได้ไม่เท่าไร เกรงว่าเจ้าจะหิวเลยเอาของกินมาให้เจ้านิดหน่อย
ท่านแม่ใหญ่ก็ปากคอดเช่นนี้ เจ้าอย่าเก็บมาใส่ใจเลย”

“ข้าชินแล้วละ ถูกดำมาตั้งหลายปีเพียงนี้แล้ว อีกอย่างข้าก็ไร้ความ
สามารถจริง ๆ” เยहनานเปิดกล่องสำหรับแล้วคืบขนมอบเข้าปากหนึ่งชิ้น
“ขนมเบี้ยะกรอบท่อน้ำผึ้ง² นี้อร่อยดี”

ขณะมองดูรอยยิ้มหวานหยาดเยิ้มของเยเสวียน เยहनานทวนนึกถึง
ชาติก่อน อัศรมหาเสนาบดีก่อกบฏ จวนเยถูกฝังทั้งหมด แล้วผู้ที่จิตใจ
โอบอ้อมอารีเพียงนี้จะสมควรตายเพราะความชั่วร้ายของผู้อื่นได้อย่างไรกัน

ทว่าต้องทำเช่นไรจึงจะเกลี้ยกล่อมให้เยเสวียนหนีไปพร้อมตนได้
เยเสวียนอยู่แต่ในจวน ไม่เคยย่างเท้าข้ามประตูไปที่ใดด้วยซ้ำ แล้วจะหนี
ออกไปกับเขาได้อย่างไร

“อาหนาน เจ้าคิดสิ่งใดอยู่ ข้าเรียกเจ้าตั้งนานก็ไม่ท้อไม่อ้อ” เยहनาน

¹ เท่ากับเวลาประมาณสิบห้า นาที

² ขนมที่เป็นแป้งกรอบมีลักษณะคล้ายพาย สอดไส้หรือฉาบหน้าด้วยท่อน้ำผึ้ง

กลยุทธ์การเอาตัวรอดของตัวเบียดผู้กลับมาเกิดใหม่

หลุดจากภวังค์ “ไม่มีอะไรหรอก ชนมเบียดะกรอบท่อน้ำผึ้งที่พี่สี่ทำอร่อยมาก ทำข้าวสุกเหมือนหลุดเข้าไปในแดนสวรรค์เลย เมื่อครูพี่สี่ทำอะไรหรือ”

เยเสวียนเอื้อมไปติดศีรษะเยहनานเบาๆ แล้วกล่าวว่า “ข้าเอ่ยว่าใกล้ถึงวันคล้ายวันเกิดท่านพ่อแล้ว มีผ้าพับส่งเข้ามาในจวนส่วนหนึ่ง ไม่กี่วันก่อนสูหยินใหญ่ให้ข้าเลือกผ้ามาสองสามพับสำหรับตัดเย็บเสื้อผ้าชุดใหม่ ผ้าพับงามๆ ให้พี่รองเอาไปแล้วจำนวนหนึ่ง ข้าเลือกไว้ให้เจ้าสองพับ มาวันนี้ก็เพื่อวัดตัวเจ้า ยามตัดออกมาจะได้พอดีตัวอย่างไรเล่า”

“ขอบคุณท่านพี่ พี่เสวียนดีกับข้าที่สุดแล้ว ไม่รู้ว่ากายภาคหน้าท่านจะถูกคนชั่วข้าหน้าไหนเอาเปรียบบ้าง” แม้เยहनานจะเอ่ยเช่นนั้น ทว่าความจริงเขารู้ดีว่าชาติที่แล้วเยเสวียนยังไม่ทันจะได้ออกเรือน คนในจวนอัศรมหาเสนาบดีก็โดนประหารทั้งตระกูลเสียก่อน

เยहनานสาบานในใจ ภพชาตินี้จะพยายามปกป้องพี่สี่สุดชีวิต คนที่จิตใจดีงามสุดท้ายจะต้องลงเอยอย่างไม่เป็นธรรมเช่นนั้นได้อย่างไร

“เจ้ามัวคิดอะไรอีกแล้ว รีบลุกขึ้นให้ข้าวัดตัวเร็วเข้า ข้าจะได้รีบกลับไปตัดชุดให้ ชุดที่เจ้าใส่เมื่อเข้าก็เลิกใส่ได้แล้ว ชายแขนเสื้อสี่ขีดไปหมด”

เยเสวียนหยิบสายวัดมาทาบไหล่เยहनาน “ข้ากำลังคิดว่าจะแก้มลิงพี่เขยในอนาคตอย่างไรดี” เยहनานให้ความร่วมมือกับเยเสวียนพลางเอ่ยหยอกล้อไปด้วย

“เจ้าอยากให้ข้าชายไม่ออกเป็นสาวใหญ่ทีไหนทีหรือ หืม” เยเสวียนตีเยहनานอย่างเบามือ

หลังวัดตัวเป็นที่เรียบร้อย เยเสวียนก็หิ้วตะกร้าอาหารเตรียมเดินออกไป “เอาละ ข้ากลับก่อนแล้วกัน”

“ขอรับ ท่านพี่เดินระวังด้วย” เยहनานออกไปส่งเยเสวียน

อาจทอดถอนใจกล่าว “คุณหนูสี่ผู้นี้ช่างต่างจากคุณหนูรองราวฟ้ากับเหว คุณหนูสี่ใจดีอ่อนโยน คุณหนูรองลึกล้ำยากจะคาดเดา อีกทั้งวาจา ยังแฝงคำเสียดสี แม้รูปโฉมงดงามต้องใจผู้คน ทว่าบุรุษต่างก็ชื่นชอบสตรีแจกเช่นคุณหนูสี่กันทั้งนั้นละขอรับ”

เยहनานหย่อนตัวลงนั่งแล้วหยิบขนมอบชิ้นมาหนึ่งชิ้น “พี่สี่ของข้า

ที่เป็นเช่นนี้ สมควรได้แต่งงานกับบุรุษที่ประเสริฐที่สุดในโลก”

อาจกินขนมไปหนึ่งชิ้นและเอื้อมมือไปหมายจะหยิบขนมอบมากินอีกหนึ่งชิ้น แต่กลับถูกเยहनานตีมือเข้าให้ “พี่สาวของข้าทำให้ข้า เจ้าชิมแค่ชิ้นเดียวก็พอแล้ว อยากกินอีกก็ไปหาพี่สาวของเจ้าหูน”

อาจลูบหลังมือบ่อยๆ พลังมองค้อนเยहनาน “ซึ่งก็จริง ๆ”

เยहनานกินขนมอบจนหมดเกลี้ยง ก่อนดื่มชาตามอีกสองสามอีก การอยู่แต่ในจวนช่างน่าเบื่อยิ่งนัก เขาจึงออกไปเดินเล่นข้างนอกโดยมีอาจติดตามไปด้วย จะได้ถือโอกาสดูว่ามีของที่พอจะซื้อเป็นของขวัญวันเกิดให้บิดาบ้างหรือไม่

“อา! ไม่ได้ออกมาเดินเล่นเสียตั้งนาน” เยहनานยึดเอวมิดชิดก็เกียด

“คุณชาย วันก่อนท่านก็เพิ่งออกมาไม่ใช่หรือ” อาจที่อยู่ด้านหลัง มีสีหน้างุนงง

นับตั้งแต่ออกรือนไปกับฉู่เซียวหรัน วันๆ เยहनานก็ได้แต่หมกตัวอยู่ในจวนอ่อง หากไม่ใช่เพราะโดนกักบริเวณ ก็เพราะแหกกฎระเบียบในจวนระหว่างโดนกักบริเวณมากเกินไปหน่อย ยามออกนอกจวนจึงจำต้องขอให้ท่านอ่องไปด้วยถึงจะออกไปได้ ทว่าเขายอมโดนกักบริเวณยังดี เสียกว่าให้ฉู่เซียวหรันไปเป็นเพื่อน

ชาติที่แล้วฉู่เซียวหรันผู้นี้ก่อความรำคาญใจให้เขามากเกินพอ ชาตินี้ย่อมขออย่าได้พบเจอกันอีกเลย

“ด้านหน้ามีร้านขายถังหูลู่ ไปกันอาจ เราไปซื้อถังหูลู่กินกัน”

“เมื่อครู่คุณชายเพิ่งกินขนมอบไปทั้งจานมิใช่หรือ ท่านไม่ใช่เด็กน้อย ยังจะกินถังหูลู่อยู่อีก”

เยहनานเดินมุ่งตรงไปข้างหน้า อาจทำได้เพียงเดินตามไปด้วย “ถ้าแก่ ถังหูลู่หนึ่งไม้”

“ขอรับ ได้แล้ว ท่านรับไว้ดี ๆ เลา เป็นเงินสามเหวิน³ขอรับ”

³ ค่าเงินที่เล็กที่สุดในสมัยจีนโบราณ โดย 1,000 เหวินถึงจะมีค่าเท่ากับ 1 ตำลึงเงิน

“คุณชาย เหตุใดท่านไม่ซื้อให้ข้าด้วยเล่า”

“เจ้าบอกเองมิใช่หรือว่าต้องเป็นเด็กน้อยถึงจะชอบกินถึงหูลู่ ชิ!”
ระหว่างเอ่ยเขาก็คว้าถังหูลู่มาไว้อีกหนึ่งไม้

“นี่เงินเก้าแก่” เยหนานจ่ายเงินเสร็จสรรพก็หมุนตัวกลับมายืนถึงหูลู่
ให้อาจง “อะ ให้เจ้า”

“ขอบใจ!” น้ำเสียงนี้มันไม่ใช่แล้ว เยหนานเงยหน้าขึ้นมอง

บุรุษรูปร่างสูงโปร่ง ผิวพรรณขาวผ่อง องค์กรประกอบบนใบหน้าทั้งทำ
ดูหล่อเหลา ทั้งยังมีความบอบบางอยู่เล็กน้อย ให้ความรู้สึกหนาวสะท้าน
ดูความเย็นเยียบกำลังแผ่ซ่าน จมูกโด่งเป็นสัน นัยน์ตาสีอำพัน ผนวก
กับไฟเม็ดเล็ก ๆ บริเวณใต้ตาขวานั้นยิ่งดึงดูดผู้คนมากขึ้นไปอีก

คนตรงหน้าผู้นี้คืออาจงเสียที่ไหนกัน นี่ไม่ใช่ฉู่เซียวหรั้นหรือหรือ
ฉู่เซียวหรั้นที่เกลียดเข้ากระดูกดำเมื่อภพชาติที่แล้ว ไม่คิดว่าภพชาตินี้จะมา
ทำหน้าระรื่นรับถังหูลู่ไปจากมือเขา หน้าซึ้งยังคงกล่าวขอบใจอีกด้วย!

แม้ว่าแท้จริงแล้วฉู่เซียวหรั้นจะมีรูปร่างหน้าตาหล่อเหลาเอาการ
ทว่าใบหน้าเขานั้นเหมาะกับสีหน้าไร้อารมณ์หรือหน้านิ่งว้าวมากกว่า
รอยยิ้มบาง ๆ ในตอนนี้จึงดูน่าอึดอัดเสียเหลือเกิน

ทั้งที่ชั่วขณะก่อนหน้าอาจงยังอยู่ตรงนี้ ทว่าในชั่วขณะถัดมากลับ
วิ่งปราดไปหยุดอยู่หน้าแผงลอยข้าง ๆ เสียแล้ว “ถวายเป็นกรรมท่านอ่อง”
เยหนานได้แต่เป็นฝ่ายโน้มตัวทักทายก่อน

เยหนานรีบกล่าวต่อโดยไม่รอให้ฉู่เซียวหรั้นเอ่ย “ข้ามีธุระ ขอตัวลา
เชิญท่านอ่องเดินเที่ยวให้สำราญพระทัยเถิด” แล้วลากอาจงที่อยู่ด้านหลัง
ให้ออกวิ่ง

อาจงสับสนทำตัวไม่ถูก “คุณชาย ทำไมจู่ ๆ ท่านถึงวิ่งหรือขอรับ”

“เจ้าไม่เห็นใจใจ⁴หรือ”

“หา? ใจใจอะไรกันขอรับ คุณชายยังไม่ได้ซื้อของขวัญวันเกิดให้

⁴ตัวละครในวรรณกรรมจีนเรื่องสามก๊ก มีนิสัยโหดร้ายน่าเกรงขาม

นายท่านเลยนะขอรับ”

“ไว้วันหลังค่อยว่ากัน” อาจงุนงงกับคำพูดของเยहनาน

“ตกลงคุณชายเห็นผู้ใดกันแน่ขอรับ ทำเหมือนเห็นผีไปได้” อาจหย่อนตัวลงนั่งแล้วรินน้ำชา

ไม่ใช่แค่ผีนะสิ เทียบกับพญายมแล้วฉู่เซียวหรรษาสยดสยองกว่าเยอะ นอกจากสู้เขาไม่ได้แล้วยังหลบซ่อนไม่พ้นอีกหรือ สิ่งเดียวที่เยहनานทำได้ในตอนนี้คือหลบลิ้นหนีหน้า หาเวลาเหมาะๆ เก็บเสื้อผ้าหนีไปเสีย ทว่าต้องหาเสี่ยวเถาให้เจอก่อนค่อยไปเกลี้ยกล่อมพี่สี่อีกที ส่วนความเป็นความตายของคนอื่นเขาไม่ยากข้องเกี่ยว และถึงจะอยากก็ช่วยไม่ไหวอยู่ดี

เยहनานคำนวณดูแล้ว พรุ่งนี้คือวันที่จะได้ช่วยเหลือเสี่ยวเถา ฉะนั้นเขาจึงเตรียมตัวอาบน้ำและเข้านอนแต่หัววัน

หลังจากเพิ่งอาบน้ำเสร็จเยहनานสวมเพียงเสื้อตัวใน ใครจะรู้ว่าจู่ๆ กลับมีร่างใครคนหนึ่งมาปรากฏอยู่เบื้องหน้า

“ฉู่เซียวหรรษา” เยहनานตื่นตระหนกจนผลอเอ่ยนามเต็มของอีกฝ่าย ลักพักเมื่อจุกคิดได้ว่าฟังดูไม่เหมาะสมจึงเปลี่ยนคำพูดเสียใหม่ “ท่าน... ท่านอ๋อง”

ฉู่เซียวหรรษาพยักหน้าให้ก่อนนั่งลงบนเก้าอี้

“ไม่ทราบที่ท่านอ๋องเข้ามาหาข้าในยามวิกาลด้วยเรื่องอะไรหรือ” เยहनานมองค้อนฉู่เซียวหรรษา ความไม่พอใจปรากฏชัดทั่วทั้งใบหน้า

“สิ่งนี้เราให้เจ้า เจ้าจงรักษาไว้ให้ดี” ฉู่เซียวหรรษายื่นกล่องใบหนึ่งให้เขา “หลายวันก่อนผลอท่าของหมันตกหล่น พอเห็นเจ้าก็นึกขึ้นมาได้ จึงนำมันมาให้”

เยहनานเปิดกล่องออก ปรากฏกำไลหยกเนื้อดีฝีมือประณีต “แค่กำไลหยกชิ้นเดียว ท่านอ๋องให้ข้ารับใช้มาส่งก็ได้”

เยहनานหยัดตัวลุกขึ้นเตรียมนำกล่องไปวางไว้บนโต๊ะประทีปโคม หากแต่ไม่คาดคิดว่าเจ้ากรรมกลับสะดุดขาโต๊ะโดยไม่ทันระวัง ทำให้เขาโถมเข้าสู่อ้อมอกฉู่เซียวหรรษาทั้งตัว...

บทที่ 3

มีyimย่อต้องมีคิน

เย่หนาน โถมกายเข้าหาอย่างฉับพลัน ทำให้ทั้งคู่เสียหลักล้มลงกับพื้น ศีรษะเย่หนานกระแทกหน้าอกฉู่เซียวหฺร้น ด้วยความที่ฉู่เซียวหฺร้นโอบเอาเขาไว้ ท่วงท่าของทั้งสองจึงให้ความรู้สึกวาบวามยุ่งนั้ก

เย่หนานมีนงจากแรงกระแทกจึงไร้ปฏิกิริยาโต้ตอบไปชั่วขณะ ยังคงนอนทับเรือนร่างฉู่เซียวหฺร้นอยู่อย่างนั้น

“อาหนาน?” ฉู่เซียวหฺร้นเอื้อมมือไปลูบศีรษะเย่หนานเบาๆ ทันใดนั้นเย่หนานก็ติดตัวลุกขึ้นพร้อมกับใบหน้าที่แดงกำลามไปถึงหน้าผาก

“ท่านอ๋องไม่มีเรื่องอันใดแล้วก็รีบกลับไปเถิด หากผู้ใดพบเห็นเข้าจะติดสินนิทาเอาได้” เย่หนานวางกล่องลงบนโต๊ะใกล้มือ

“อืม ตกลง” ฉู่เซียวหฺร้นกลับหลังหันแล้วเดินจากไป

“จริง ๆ เลย...” เย่หนานจับหน้าผากของตน

รุ่งสว่างวันต่อมา

หลังกินมื้อเช้าเรียบร้อยแล้ว เย่หนานก็เลือกอาวุธเหมาะสมขึ้นหนึ่งอย่าง...

ไม้กระบอง

อาจมองดูเย่หนานด้วยสีหน้างุนงง “คุณชายเอาไม้กระบองมาทำไมหรือขอรับ”

“เพราะจะออกไปข้างนอกอย่างไรเล่า ไปกัน” เย่หนานเดินออกจาก

จนด้วยความกระวนกระวายยิ่งนัก

“ออกไปข้างนอกต้องพกอาวุธไปด้วยหรือ คุณชายช่างแปลกเสียจริง”
อาจงลูบคลำศีรษะ ขณะเดินตามหลังเย่หนานก็เอ่ยพึมพำกับตนเอง

ยามเดินมาถึงถนนพลันเห็นคนกลุ่มใหญ่กำลังล้อมวงกันอยู่ “ข้างหน้า
มีอะไรนะ คุณชาย เราไปดูกันขอรับ” อาจงกล่าว

เย่หนานขานรับ จากนั้นเขาก็เห็นหญิงสาวคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าขาววิน
นึ่งคุกเข่าอยู่บนพื้นต่อหน้าฝูงชน มีกระดาดสี่ขาววางอยู่ตรงหน้าหนึ่งแผ่น
ใจความว่า เจียงหนานเกิดตูกภัย ครอบครัวย่ำแย่จึงพากันอพยพหนีขึ้นไป
ทางตอนเหนือ ตลอดเส้นทางลำบากตรากตรำ อดอยากปากแห้ง บิดา
ติดโรคระหว่างทางจึงเคราะห์ร้ายสิ้นใจตาย ข้าไม่มีเงินพอทำศพให้บิดา
หากท่านใดเมตตาช่วยทำศพให้บิดาแทนข้า ข้าขอเป็นม้าเป็นวัวรับใช้ท่าน
ไปชั่วชีวิต

“ชายตัวเองเพื่อฝังศพบิดานะขอรับ” สูดหายใจอย่างก็เบียดเสียด
ฝูงชนไปถึงแถวหน้า จึงเห็นว่าเรื่องราวเป็นมาอย่างไร

เย่หนานกำลังหยิบถุงเงินออกมาเตรียมพร้อมยื่นมือเข้าช่วยเหลือ
เต็มที่ ขณะที่ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่พลันเบียดเข้ามาแล้วกระซอกเด็กสาว
ที่นั่งอยู่บนพื้น ก่อนจะลากนางออกไปจากฝูงชน

เด็กสาวร้องให้ตะโกนลั่น “ปล่อยข้านะ ปล่อย ข้าขอร้องท่าน อย่า
ขายข้าให้หอนางโลมเลย ข้าขอร้อง!” เด็กสาวพยายามใช้แรงกายทั้งหมด
ที่มี แต่ก็ไม่อาจดึงหลุดจากมือของชายฉกรรจ์ผู้นั้นได้

“เอ้า เจ้านี้หน้า จุดหญิงสาวชาวบ้านตอนกลางวันแสดๆ แล้วยังจะพา
นางไปขายให้หอนางโลมอีก!” อาจงเดินเข้าไปกางแขนขวางทางชายฉกรรจ์
ผู้นั้น ใครจะรู้ว่าคนผู้นั้นมีพลังกำลังมหาศาลผิดมนุษย์ จึงตบอาจงคว่ำลง
กับพื้นได้ในฝ่ามือเดียว

เย่หนานหยิบไม้กระบองที่เตรียมมา รุดหน้าไปขัดขวางชายฉกรรจ์
ผู้นั้น เมื่อทั้งสองปะทะกัน เย่หนานตัวโตไม้เพียงสองครั้งก็ตบชายฉกรรจ์
ผู้นั้นลงกับพื้นได้สำเร็จ

ชายฉกรรจ์ตะคอกเสียงดั่งลั่น “เป็นหนี้ก็ต้องคืน เป็นลัทธิธรรมที่

มีอาจเปลี่ยนแปลง นางยิ้มเงินเข้าไปช่วยพ่อที่ป่วยอดแอด ในเมื่อไม่มีเงินมาคืน ข้าก็จะเอาตัวนางไปขายที่หอนางโลม มันก็สมเหตุสมผลแล้วนี่”

ขณะที่เยहनานคิดจะเอ่ยปาก น้ำเสียงทุ้มต่ำกลับสวนขึ้นมากะทันหัน “เป็นหนี้ก็ต้องคืน เช่นนั้นเราจะคืนให้เจ้าเอง”

ไม่ละ น้ำเสียงนี้เยहनานรู้สึกคุ้นหูชอบกล เขาปล่อยมือแล้วหยัดตัวลุกขึ้น เหตุใดถึงเป็นคู่แข่งวหรับอีกแล้ว!

ชาติที่แล้วหลังจากเขาล้มชายฉกรรจ์สำเร็จ ก็ได้ช่วยเสี่ยวเถาฝงศพบิดา จากนั้นพาเสี่ยวเถากลับเข้าจวน ซึ่งช่วงเวลาดังกล่าวไม่มีคู่แข่งวหรับร่วมวงด้วยแต่อย่างใด ทว่าเหตุใดชาตินี้เขาจึงมาปรากฏตัวที่นี้

เมื่อหวนนึกถึงความก่อเขินเมื่อคืน เยहनานก็เบือนหน้าหันหนีไปอีกทางเพื่อหลบเลี่ยงสายตาของคู่แข่งวหรับ เขาในตอนนั้นคิดเพียงว่าอยากกลับหลังหันแล้ววิ่งหนีไปให้รู้แล้วรู้รอด

“คุณชายเย่ เจ้าเลี้ยงถึงหูเราเมื่อวาน ยังไม่ได้กล่าวขอบคุณเจ้าดี ๆ เลย”

“อะ? ไม่ต้องหรอก แค่งถึงหูไม่ได้เลย ถือเสียว่าเป็นของกำนัลแต่ท่านอ่องแล้วกัน” เยहनานถอนหายใจ ดูท่าคงหนีไม่พ้นเสียแล้ว!

เยहनานหยิบถุงเงินออกมาโยนให้ชายฉกรรจ์ “เงินนี้คงเพียงพอสำหรับเจ้ากระมัง”

ชายฉกรรจ์หยิบถุงเงินขึ้นมาแล้วพยักหน้าเร็ว “พอ...พอแล้วขอรับ ขอขอบคุณท่านมาก” จากนั้นก็เบียดตัวออกจากฝูงชน มุ่งตรงเข้าไปในโรงสุราที่อยู่เบื้องหน้าทันที

“ขอบคุณที่คุณชายยื่นมือมาช่วยเจ้าค่ะ เสี่ยวเถาซาบซึ่งใจยิ่งนักจวนคุณชายขาดเข้ารับใช้คอยปัดกวาดหรือไม่ ข้าทำได้ทุกอย่างขอเพียงคุณชายสั่งมา คุณชายได้โปรดรับข้าไว้ด้วยเถิดเจ้าค่ะ” เสี่ยวเถาคูกเขาลงกับพื้นแล้วโขกศีรษะติดพื้นหลายต่อหลายครั้ง

เยहनานรีบดึงหญิงสาวลุกขึ้นโดยไว “ข้าขาดเข้ารับใช้ติดตามอยู่หนึ่งคน หากเจ้ายินดีก็ตามข้ามา ถึงแม้ชีวิตข้าเองก็ได้สุขสบายนัก แต่ก็ไม่ถึงขนาดจะปล่อยให้เจ้าท้องหิวหรอก”

“ขอบพระคุณคุณชายเจ้าค่ะ! ขอบพระคุณคุณชาย!” เสี่ยวเถาคำนับอีกหลายครั้ง

เยहनานเหลือบมองศพที่นอนอยู่บนพื้นแล้วเอ่ยว่า “ฝังศพบิดาของเจ้ากั๊กก่อนเถิด”

เยहनานคลำกระบี่เข้า นึกขึ้นได้ว่าเมื่อครูให้ชายฉกรรจ์ผู้นั้นไปทั้งหมดแล้ว บัดนี้จึงไม่เหลือเงินสักเหวินเดียว

เยहनานตบตีระเซเบา ๆ ก่อนหันหน้าไปกระซิบถามอาฉง “เจ้ามีเงินติดตัวบ้างหรือไม่”

อาฉงคลำกระบี่อยู่นานแต่กลับคลำออกมาได้ไม่ถึงสิบเหวิน “คุณชาย ข้ามีแค่นี้ขอรับ”

เยहनานถอนหายใจแล้วกล่าววาจาเชือดเฉือน “ไม่ถึงสิบเหวินยังซื้อฝาลองไม่ได้ด้วยซ้ำ!”

“เราให้เจ้ายืมดีหรือไม่”

น้ำเสียงทุ้มต่ำเจือความเย้าหยอกดั่งขึ้นข้างหู ลมหายใจร้อนผ่าวที่ใบหูทำเอาเยहनานอดสู่นสะท้านไม่ได้ ฉู่เซียวหั่นมายืนข้าง ๆ ตั้งแต่เมื่อใดกัน

เยहनานเหลือบมองหญิงสาวผู้นำสงสาร เขากัดฟันแน่นก่อนหันมอง ฉู่เซียวหั่นแล้วโค้งคำนับ “ข้ารบกวนขอยืมเงินท่านอ่องสักเล็กน้อย ไว้ใช้ได้เบี้ยประจำเดือนในเดือนหน้าแล้วจะรีบคืนให้ท่านอ่องทันที”

เพื่อจะได้ไม่ต้องนำเงินมาคืนและเจอะเจอฉู่เซียวหั่นในภายภาคหน้าอีก เยहनานจึงเอ่ยปากว่า “แต่ข้าคิดว่าท่านอ่องคงไม่ใส่ใจเงินจำนวนน้อยชนิดนั้นอยู่แล้ว”

“ใส่ใจสิ มีผู้ใดไม่ใส่ใจเงินที่ถูกยืมไปบ้าง มียืมย่อมต้องมีคืนจะได้ไม่ลำบากเมื่อต้องการยืมอีกครา”

ฉู่เซียวหั่นหยิบถุงเงินออกมาให้ เยहनานซึ่งใจอยู่พักใหญ่ก่อนจะหยิบเงินจากในถุงออกมาสื้ห้าตำลึงเงิน แล้วโยนคืนฉู่เซียวหั่น “หากยืมมากไปเกรงว่าคงไม่มีปัญญาคืน! เช่นนั้นข้าขอตัวก่อน!”

“อย่าลืมหักคืนเงินให้ตรงเวลาด้วยเล่า”

เยहनานยิ้มเจื่อนพลางพยักหน้า จากนั้นนำเงินไปซื้อโลงศพที่ร้านขายโลงศพ แล้วหาสถานที่ดี ๆ ลักแห่งเพื่อช่วยเสี้ยวเถาทำพิธีฝังศพบิดาที่เสียชีวิตจากอาการป่วย เสี้ยวเถาคูกเขาลงกับพื้น หลังเผากรดาดาชเงินเสร็จก็โขกศีรษะเพื่อค้ำนบอึกสามครั้ง

เยहनานพาเสี้ยวเถากลับจวน ทันทีที่ก้าวพ้นประตูเข้ามาก็เห็นพี่สาวลำดับที่สองอย่างเยจิ้นเซวียนกำลังนั่งอยู่ในศาลา เขาจึงรีบสาวเท้าจะเดินหนีอย่างรวดเร็ว

“ตายจริง ตอนนี้นับวันน้องห้ายิ่งจ่องทองพองขนมากขึ้นเรื่อย ๆ! เห็นพี่รองคนนี้แล้วไม่แม้แต่จะเอ่ยทักทายสักหน่อยหรือ” เยจิ้นเซวียนบรรจงจัดดอกไม้ในมือแล้วใช้กรรไกรตัดมเล็กตัดกิ่งก้านที่เป็นส่วนเกินออกเมื่อได้ยึ่น้ำเสียงอันบาดลึกเสียดแทงนี้ เยहनานทำได้เพียงหันกลับไป

“ฮ่า ๆ เมื่อครู่เดินเร็วไปหน่อยเลยไม่ทันสังเกตเห็นว่าพี่รองกำลัง... ฝึกฝนจัดดอกไม้อยู่ตรงนี้”

เยहनานยืนกุมมืออยู่ข้าง ๆ ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรต่อไปเสีย

“ข้าคิดว่าน้องห้าคงไม่ได้ยุ่งอยู่ วันคล้ายวันเกิดท่านพ่อจวนจะถึงแล้ว แคว้นฉีส่งดอกไม้ที่เรียกว่าดอกกุหลาบสีแดงสดจำนวนหนึ่งมาเป็นเครื่องบรรณาการ เชอเจิ้งอ๋องจึงประทานให้จวนอัศวินหาเสนาบดีมาส่วนหนึ่งในเมื่อน้องห้ากำลังว่างงานอยู่พอดี ก็มาช่วยข้าเลือกและจัดช่อดอกไม้หน่อยสิ”

เยहनานป่วยเป็นโรคประหลาดมาตั้งแต่วัยเยาว์ หากสัมผัสผัสโดนดอกไม้สักจะมีตุ่มผื่นขึ้นตามร่างกายและคันเคะเยออย่างหาที่เปรียบไม่ได้ ทั้งที่เยจิ้นเซวียนรู้ดีแต่กลับจงใจเรียกให้เขาเข้าไปช่วยคัดดอกไม้

เยहनานอีกอึกมองดอกไม้บนพื้น เยจิ้นเซวียนเงยหน้ามองเยहनานแล้วเอ่ยว่า “มีอะไร ข้าเรียกใช้เจ้าไม่ได้แล้วหรือ”

เยहनานแผยรอยยิ้มเล็กน้อยแล้วรีบเดินเข้าไป “ไม่ใช่เช่นนั้น พี่รองเรียกใช้ข้าได้ตามสบาย” เสี้ยวเถากับอาจงตามมาช่วยเลือกดอกไม้ด้วยเช่นกัน

“คุณชาย ท่านนั่งดูอยู่ตรงนี้ก็พอ มิเช่นนั้นเกิดคันขึ้นมาก็อีกท่านจะนอนไม่หลับไปหลายวันนะขอรับ” อาฉงนั่งลงเอ่ยกระซิบข้างเยहनาน

เยจินเซวียนกล่าวราวกับได้ยินเข้าแล้ว “ดอกไม้นี้เป็นดอกไม้ที่เลื่องชื่อลือนามและล้ำค่ามาก น้องห้าเลือกด้วยตนเองคงเป็นการดีกว่า” เยจินเซวียนเอ่ยพลางมองเหยียดทั้งสามคนที่นั่งอยู่

“เรื่องที่พี่รองให้ทำ ข้าต้องทำด้วยตัวเองแน่นอน อาฉง เจ้าพาเสี่ยวเถาไปหาที่ปักก่อนเถิด เตี่ยวข้าทำนี่เอง พวกเจ้าสองคนกลับไปก่อน”

“คุณชายจะไหวหรือขอรับ” อาฉงไม่ค่อยวางใจนัก

“ไหวสิ”

เยहनานได้แต่นั่งลงบนพื้นแล้วคัดเลือกดอกกุหลาบอย่างเชื่อฟัง ดอกกุหลาบแม้มีกลิ่นหอมชวนหลงใหล ทว่าก้านกลับเต็มไปด้วยหนามเล็กแหลมคม แรกเริ่มเยहनานไม่ทันระวัง จึงถูกหนามแหลมทิ่มตำตามมือจนเลือดซิบหลายแห่ง

เยहनานค่อย ๆ นำดอกไม้ที่คัดเลือกออกมามัดรวมกันเป็นช่อ ขณะนั้นหลังมือเริ่มมีตุ่มสีแดงเล็ก ๆ กระจายเป็นวงกว้างแล้ว ทว่าเขาก็ต้องมัดช่อดอกไม้ต่อไปทั้งที่คันเคะเยอ

“คุณหนู คุณหนูเจ้าคะ ท่านแม่ทัพมาแล้วเจ้าคะ” เด็กสาวผู้หนึ่งแต่งกายด้วยชุดชำระใช้วังเข้ามาพลาบงส่งเสียงตะโกน

“ถึงไหนแล้วหรือ” เยจินเซวียนวางกรรไกรด้ามเล็กในมือลง แล้วจัดแต่งจอนผมของตนให้เข้าทรง

“ใกล้ถึงหน้าประตูแล้ว ดูเหมือนจะมาหาคุณชายใหญ่เจ้าคะ”

ขณะเอ่ยก็เห็นชายร่างสูงใหญ่สวมชุดเครื่องแบบทหารอย่างเก่าเข้ามาในลานบ้าน แม้คนผู้นี้จะสวมเสื้อเกราะดูเยือกเย็น ทว่ารอยยิ้มบาง ๆ ที่แต่งแต้มบนใบหน้านั้นก็ให้ความรู้สึกอบอุ่นเกินบรรยาย

“พี่อวี๋ จินเซวียนขอแสดงความยินดีที่พี่อวี๋คว้าชัยกลับมาเจ้าคะ” เยจินเซวียนเร่งสาวเท้าเดินไปอยู่ข้างกายจินหมิงอวี๋ แล้วคว้าแขนออกต้อนรับชายหนุ่ม

จินหมิงอวี๋เป็นสหายสนิทของคุณชายใหญ่เยื่อหยาง จึงมักมาหา

ที่จวนบ่อยครั้ง เป็นผลให้คุ้นเคยกับเย่จินเซวียนไปด้วย

เย่หนานเห็นท่าทางเช่นนี้ของเย่จินเซวียนจึงแอบเอ่ยเหน็บแนม “นี่ใช่คนเดียวกับเย่จินเซวียนที่เอ่ยว่าจ้าวร้ายเสียดลเมื่อครูนี้อหรือไม่”

“จินเซวียนงดงามขึ้นไม่น้อยอีกแล้ว ว่าแต่พี่ชายของเจ้าอยู่ไหนเล่า” จินหมิงอวี่เอ่ยถาม น้ำเสียงและสีหน้าเจือความอ่อนโยน ชวนให้จิตใจผู้คนเคลิ้มตามโดยง่าย

“พี่อวี่ก็รู้จักแต่พี่ชายข้า! พี่อวี่มาหาข้าบ้างไม่ได้หรือ”

ต้องบอกเลยว่าเย่จินเซวียนมีทักษะการรอดอันขั้นเยี่ยมทีเดียว ไท่หนจะน้ำเสียงอู้อะและสีหน้าแวตานั้นยิ่งเอาใจนั้ไปอีก

“ยอมได้สิ เพียงแต่ข้าถามหาพี่ชายเจ้าเพราะมีเรื่องด่วน” ไบ่หน้า จินหมิงอวี่ยังคงเจือรอยยิ้มบาง

“ก็ได้ พี่ชายอยู่ในห้องเจ้าค่ะ” เย่จินเซวียนไม่ค่อยเต็มใจนัก

เย่หนานคารวะทักทายในยามที่จินหมิงอวี่เดินผ่านศาลา “คารวะท่านแม่ทัพ”

“ท่านผู้นี้คือ?”

“ข้าเป็นน้องชายลำดับที่ห้า เย่หนานขอรับ”

เย่หนานจ้องมองจินหมิงอวี่ด้วยแวตาทลึงทลึง เครื่องหน้าเกลี้ยงเงาได้รูป ผนวกกับรอยยิ้มสุภาพอ่อนโยน สมญานามจอมทัพหลานหลังหวาง¹ แห่งแคว้นฉู่ช่างสมดังคำเล่าลือ หากไร้ชุดเกราะก็คงไม่มีผู้ใดเชื่อว่าเขาเป็นแม่ทัพที่สู้ศึกมาตลอดหลายปี

เย่หนานจำได้ว่าครั้งแรกที่เจอกับจินหมิงอวี่คือตอนปีนกำแพงหนีออกไปเที่ยวเล่นเมื่อสามปีก่อน ขณะนอนคว่ำราบอยู่บนสันกำแพงก็เห็นจินหมิงอวี่ในชุดทหารกำลังควมม้าพร้อมกุมขัยชนะในศึกแรกด้วยความสง่างามและกล้าหาญ รอยยิ้มเขาเปรียบดังสายลมในวสันตฤดู เย่หนานเหม่อมองอยู่บนกำแพงก่อนจะบังเอิญถูกสุหยนิใหญ่จับได้ จึงโดนลงโทษ

¹ จอมทัพหลานหลังหวางหรือองค์ชายแห่งหลานหลัง คือสมญานามของเกาเจียงกง ผู้ซึ่งเป็นโอรสองค์ที่สี่ของเกาเจิงหรือจักรพรรดิเหวินเซียง ได้ชื่อว่าเป็นบุรุษที่มีใบหน้างดงามราวอิสตรี เป็นหนึ่งในสี่บุรุษงามที่สุดในประวัติศาสตร์จีน

ด้วยการโบยไม้ เจ็บกันอยู่เป็นครั้งก่อนเดือน

“มีอะไรติดหน้าข้าหรือ” ฉินหมิงอวีเห็นเย่หนานเอาแต่จ้องมองตนเองจึงลูบคลำใบหน้าโดยไม่รู้ตัว

เย่หนานได้ยินเสียงของฉินหมิงอวีก็ดึงสติกลับมา “เอ๋อ...ไม่มี ไม่มีขอรับ” เย่หนานยิ้มแหย่พลงแก้มแดงบนหลังมือเบาๆ

ฉินหมิงอวีมองดูตุ่มผื่นบนมือเย่หนานชั่วครู่ ก่อนจะหยิบตลับสีทองแดงขนาดเล็กออกมายื่นให้ “ข้าให้เจ้า ยากำจัดพิษระงับอาการคัน น่าจะพอบรรเทาอาการได้บ้าง”

“ขอบคุณท่านแม่ทัพ” เย่หนานรับตลับที่ฉินหมิงอวียื่นให้ด้วยสองมือ แม้จะทรมานเพราะผื่นบนเรือนกาย แต่ในใจกลับเบิกบานประดุจดอกไม้บานสะพรั่ง

ตั้งแต่เยาว์วัยเย่หนานก็คิดว่าตนเองเป็นคนแปลกประหลาดคนหนึ่ง แต่การรักชอบผู้ใดไม่ว่าอีกฝ่ายจะเป็นบุรุษหรือสตรีล้วนไม่ถือเป็นความแปลกประหลาด เขาจึงชอบฉินหมิงอวีและหลงใหลใบหน้าเจือรอยยิ้มของอีกฝ่ายตั้งแต่แรกเห็น

บทที่ 4

เขาและเขา

“อ้หยาง อี้หยาง”

ฉินหมิงอวีเปิดประตูห้องของเย้อี้หยาง เรือนร่างเย้อี้หยางที่เพิ่งอาบน้ำชำระร่างกายเสร็จมีเพียงเสื้อชั้นในตัวบางที่เปียกชื้นแนบจนเผยให้เห็นรูปร่างอันบอบบาง เย้อี้หยางร่างกายไม่แข็งแรงมาตั้งแต่เด็ก ต้องกินยาขนานต่างๆ ไม่เคยขาด ทว่ายาเหล่านั้นกลับไม่ช่วยอะไร สีหน้าจึงยังคงดูซีดเซียว

ฉินหมิงอวีเห็นเย้อี้หยางสวมเพียงเสื้อชั้นในจึงรีบปิดประตู ก่อนจะหยิบเสื้อคลุมบนฉากบังลมไปคลุมให้เขา

“เดี๋ยวจะเป็นหวัดเอาได้”

เย้อี้หยางเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “นี่มันฤดูร้อนแล้ว ดากลมสักหน่อยไม่เป็นไรหรอก”

“อย่างไรก็ป้องกันไว้หน่อย ขึ้นเป็นหวัดเข้า คินนี่เจ้าคงได้ไอจนไม่สบายตัว”

เย้อี้หยางหมุนตัวกลับมา นั่งลงบนเก้าอี้ แล้วรินน้ำชา ก่อนจะส่งให้ฉินหมิงอวี

“มาเสียเร็วเชียว ข้ายังไม่ทันเปลี่ยนเสื้อผ้าเลย เจ้ามีเรื่องเร่งด่วนอะไรหรือ”

“ก็มีใช้เรื่องด่วนอะไรหรอก ข้ามาฝึกกองทัพทหารของด่านชายแดน

จะได้ส่งไปช่วยท่านอัศรมหาเสนาบดีได้ทุกเมื่อและเพื่อสงบศึกอันยุ่งเหยิงที่ชายแดนในคราวนี้ เพราะวิธีปราบปรามชาวบ้านตามแนวชายแดนแคว้นสุหนานของท่านอัศรมหาเสนาบดี อาจทำให้เกิดความโกลาหลได้เสมอ” ฉินหมิงอวี่ยกถ้วยชาขึ้นดื่ม

“ยามนี้ท่านพ่อยังมีได้มอบหมายอะไรอื่น ทว่าสกุลฉู่ปกครองแคว้นฉู่มานานเกินไป จำต้องหาจังหวะผลัดเปลี่ยนอำนาจเสียแล้ว” ใบหน้าชูปตบของเยอ้อหยางเผยรังสีอำมหิตชัดเจน

ฉินหมิงอวี่พยักหน้าเชิงเห็นด้วย แล้วหยิบถุงเครื่องหอมปักกลายประณีตงดงามออกมาด้วยความลึกลับเล็กน้อย

“นี่เป็นถุงเครื่องหอมที่ข้าให้ช่างเย็บปักฝีมือดีที่สุดในแคว้นสุหนานเย็บให้ ดอกพุดซ้อนกับสระแห่นภายในถุง ข้าก็เป็นคนเก็บเองกับมือ จะช่วยให้หลับสบายขึ้น เห็นเจ้านอนไม่ค่อยหลับเลยตั้งใจทำให้ดีโดยเฉพาะ”

เยอ้อหยางรับมาก่อนจะลองสูดดม “หอมดีทีเดียว กลิ่นสดชื่นแต่ไม่ฉุน ลำบากสหายหมิงอวี่เสียแล้ว แต่สหายหมิงอวี่ไม่ต้องสนใจเรื่องข้าเพียงนี้ก็ได้อันก็แค่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น อย่างไรก็ตามเสียเจ้าใส่ใจการใหญ่ของพวกเราจะดีกว่า”

ฉินหมิงอวี่ยังคงยิ้มไม่คลาย “งานใหญ่ย่อมมาเป็นอันดับแรกอยู่แล้ว”

เยอ้อหยางยกชาขึ้นดื่ม “แคว้นเล็กสองสามแห่งในชื่อวี¹ ส่งสารลับมาว่ายินดีร่วมมือกับพวกเรา แต่ท่านพ่อเกรงว่าการร่วมมือกับภายนอกจะทำให้รากฐานสั่นคลอน ฉะนั้นสิ่งที่พวกเราทำได้ในตอนนี้คือหาโอกาสสังหารฉู่เซียวหฺวันเสีย ฮองเต้ฉู่ยังทรงพระเยาว์ หากฉู่เซียวหฺวันตายไปก็เหมือนไร้รัฐผาไฉ่ฟิงฟิง ถึงตอนนั้นการยึดครองบัลลังก์มังกรก็จะเป็นเรื่องง่ายตายอย่างยิ่ง”

“ท่านอัศรมหาเสนาบดีมีแผนการสังหารฉู่เซียวหฺวันเป็นรูปเป็นร่างแล้วหรือ” ฉินหมิงอวี่แกว่งถ้วยชาในมือเล่น

¹พื้นที่ดินแดนทางภาคตะวันตกของจีนสมัยโบราณ ปัจจุบันเรียกว่า ซินเจียง

“ท่านพ่อกล่าวว่ให้รังทำพรอจหวะโจมตี เกิดสถานการณ์อันใดจะรีบแจ้งท่านเป็นคนแรก หากท่านหมดธุระแล้วก็กลับไปก่อนเถิด จะได้หลีกเลี่ยงพวกปากหอยปากปู” เยื่อหยางมีนิสัยเย็นชาโดยกำเนิด จึงไม่ชอบเสวนากับผู้คนมากนัก หากเป็นผู้อื่นคงคร้านจะพูดคุยกับเขาไปนานแล้ว มีเพียงฉินหมิงอวีเท่านั้นที่ได้ตอบคำพูดเขาด้วยรอยยิ้ม จึงนับได้ว่าฉินหมิงอวีเป็นคนที่พูดคุยกับเขามากที่สุด

“ตกลง เช่นนั้นข้าขอตัวกลับก่อน เจ้าใส่เสื้อผ้าให้ตีๆ จะได้ไม่เป็นหวัด ข้าได้ตำรับยาบำรุงร่างกายมาจากแคว้นฮูหนาน ไว้จะส่งคนจัดยามาส่งให้ เจ้าก็ดื่มสักชามก่อนนอน” ฉินหมิงอวีเอ่ยพลางลุกขึ้นเตรียมตัวกลับ

เยื่อหยางทอดถอนใจแล้วเอ่ย “ไม่จำเป็นต้องทำถึงเพียงนี้ เจ้าไม่ได้ผลประโยชน์อะไรจากข้าสักหน่อย”

“ข้ารู้” ใบหน้าฉินหมิงอวียังคงประดับด้วยรอยยิ้ม “ข้าไปละ” กล่าวจบก็ผลักประตูห้องของเยื่อหยางแล้วเดินออกไป ก่อนจะปิดลงอย่างเบามือ

ยามฉินหมิงอวีเดินผ่านศาลา

“เพื่อวีจะกลับแล้วหรือ ไม่อยู่ร่วมโต๊ะอาหารด้วยกันก่อนหรือเจ้าคะ” เย่จินเซวียนเห็นฉินหมิงอวีเดินผ่านมาจึงปรีเข้าไปคุยด้วย

“ไม่ละ ข้าต้องเข้าวังหลวงไปเข้าเฝ้าฝ่าบาท ตอนกลับมาข้าซื้อพวกกำไลข้อมือและชาตทาแก้มติดไม้ติดมือจากแคว้นฮูหนานมาฝากเจ้าด้วย ประเดี๋ยวจะให้ทหารที่จวนนำมาให้เจ้าแล้วกัน... แล้วก็ยังมียาของพี่เจ้าอีกสองสามอย่าง ไว้ค่าๆ เจ้าค่อยสั่งให้ข้ารับใช้ดีแล้วนำไปส่งให้เขาด้วยเล่า” ฉินหมิงอวีเอ่ยพลางลูบศีรษะเย่จินเซวียน

“ขอบคุณเพื่อวีเจ้าคะ เพื่อวีช่างเอาใจใส่ยิ่งนัก เกรงก็แต่ท่านพี่มีนิสัยเย็นชา อาจไม่ซาบซึ้งน้ำใจนะสิเจ้าคะ” ใบหน้าเย่จินเซวียนฉายชัดว่าดีใจทันทีที่ได้ยินว่าฉินหมิงอวีมีของขวัญมาฝากตน

เย่หนานยังคงคุกเข่าจัดช่อดอกไม้อยู่บนพื้น เวลานี้ไม่ว่าแขน คอ กระทั่งใบหน้าของเขาล้วนเต็มไปด้วยผื่นแดง ฉินหมิงอวีบังเอิญเห็นเข้าเย่หนานจึงผลอยกมือขึ้นปิดบังใบหน้าด้วยความอับอาย

“เงินเขยียน เจ้าอย่าทรมานเขาเลย แค่นี้ก็พอแล้วกระมัง ข้าเกรงว่าอาการของเขาจะเป็นการแพ้ จวนจะถึงวันเกิดท่านอัศรมหาเสนาบดีแล้ว หากบุรุษเช่นเขาต้องมาร่วมงานพร้อมผ้าคลุมหน้าคงไม่ดีแน่” ฉินหมิงอวี๋เบนสายตามองเย่จินเขยียนด้วยใบหน้าที่ประดับรอยยิ้มบาง ๆ

“ข้ามิได้ทรมานเขาเสียหน่อย ในเมื่อพี่อวี๋อุตสาห์ขอร้องแทนเจ้า เจ้าก็วางมือแล้วไปเสียสิ” เพราะเย่จินเขยียนได้ของขวัญจึงอารมณ์ดี และนางก็คร่ำครวญคิดเล็กคิดน้อยกับเย่หนานอยู่พอดีเช่นกัน

“ขอบคุณท่านแม่ทัพ!” เย่หนานเตรียมตัวลุกขึ้นน้อมคำนับ ใครจะรู้ว่าด้วยความที่คุกเข่าเสียนานจนขาชา เขาจึงยืนแทบไม่ไหว เกือบเสียหลักล้มลงกับพื้น ยังกดีที่ฉินหมิงอวี๋ยื่นแขนไปประคองไว้ทัน

เย่หนานคว้าแขนฉินหมิงอวี๋ไว้ ในขณะที่มองท่านแม่ทัพ บุรุษที่ตนปักใจหลงรักในระยะใกล้แค่เอื้อม ใบหน้าเย่หนานพลันแดงไปถึงลำคอ

“ไม่เป็นอะไรใช่ไหม” น้ำเสียงของฉินหมิงอวี๋ไพเราะเหลือเกิน ช่างอ่อนโยนดุจสายลมพัดแผ่ว ชวนให้คนฟังเกิดความรู้สึกอุ่นใจ

“มะ...ไม่เป็นไร ขอขอบคุณท่านแม่ทัพมาก” เย่หนานบปล่อยมือแล้วถอยหลังไปสองก้าวเพื่อรักษาระยะห่างระหว่างเขากับฉินหมิงอวี๋

“ในวังหลวงมีประกาศเร่งด่วน ข้าขอตัวก่อนละ” ฉินหมิงอวี๋หมุนตัวเดินออกจากจวนอัศรมหาเสนาบดีไป

“เอ่อ...พี่รอง ข้าขอตัวกลับก่อน...” เย่หนานลองเอ่ยเพื่อหยั่งเชิง

เย่จินเขยียนนกลอกตาใส่เขาด้วยใบหน้ายโส “ก็ไปสิ”

ได้ยินวลีสามพยางค์นี้ เย่หนานก็รีบวิ่งหนีไปในทันที

ฉินหมิงอวี๋ควมม้ามุ่งหน้าสู่วังหลวง

เขาคุกเข่าคารวะตรงหน้าห้องพระโรง “ถวายบังคมฝ่าบาท ถวายบังคมท่านอ๋อง”

“ลุกขึ้นเถิด” สุรเสียงอันอ่อนเยาว์ดังขึ้น ฮ่องเต๋แห่งแคว้นฉู่ นั้นเป็นเพียงเด็กน้อยยังไม่ประสีประสาวัยห้าพรรษา ราชกิจน้อยใหญ่จึงมีพระปิตุลาอย่างเชื่อใจอ๋องคอยจัดการ ส่วนตัวพระองค์นั้นคอยรับหน้า

“ศึกชายแดนในคราวนี้สงบลงได้ด้วยความสามารถของท่านแม่ทัพ จึงสมควรประทานรางวัลอย่างงาม หากท่านแม่ทัพมีความปรารถนาใด จงบอกกล่าวมาได้เลย เราจะให้ท่านสมปรารถนาอย่างแน่นอน” ฉู่เซียวหวั่นหนึ่งพูดอยู่ข้างบัลลังก์มังกร

“ยุติศึกสงครามเป็นหน้าที่ในความรับผิดชอบของกระหม่อม มิบังอาจรับไว้พะยะค่ะ”

“อ้อ เช่นนั้นท่านแม่ทัพได้กระทำการสิ่งอื่นใดนอกเหนือจากหน้าที่หรือไม่” ฉู่เซียวหวั่นหรีตถามอง

ฉินหมิงอวี๋ตระหนกตกใจคุกเข่าลงกับพื้น “กระหม่อมขอให้ท่านอ๋องรับรู้ว่า กระหม่อมสาบานจะปกป้องชายแดนแคว้นฉู่จนตัวตายด้วยความซื่อสัตย์และภักดี” หรือว่าท่านอ๋องจะรู้เรื่องราวทั้งหมดที่ตนกระทำที่ชายแดนแล้ว

ฉู่เซียวหวั่นถึงกับหัวเราะยามเห็นภาพตรงหน้า “ฮาๆ เราแค่อยกมือท่านแม่ทัพเท่านั้น ท่านคิดเป็นจริงเป็นจังเช่นนี้เชียว ศึกในคราวนี้ท่านลงแรงไปมาก ย่อมต้องตรากตรำอย่างงามเพื่อให้สมศักดิ์ศรีกองทัพทหารอันยิ่งใหญ่ของเรา”

ฉินหมิงอวี๋โล่งใจทันทีที่ได้ยินประโยคดังกล่าว

“เหยียนลี่กง²ประกาศราชโองการ” ฮ่องเต๋มีสั่งการ

“ด้วยโองการแห่งสวรรค์ ฮ่องเต๋มีพระบัญชา เนื่องจากแม่ทัพฉินหมิงอวี๋กุมชัยชนะในศึกสงคราม มีความดีความชอบ ปกป้องแคว้นฉู่ของเรา ปลุกแสนยานุภาพกองทัพทหาร เราจึงขอพระราชทานม้าเหิงอโลहित³ ยี่สิบตัวและทองคำห้าร้อยตำลึง จบพระราชโองการ”

---

² กงกง คือ คำเรียกขานผู้เป็นชั้นที่มียศหรือตำแหน่งระดับสูง

³ ม้าหายากสายพันธุ์หนึ่ง มีแหล่งกำเนิดที่เขตโอเอซิส ประเทศเติร์กเมนิสถาน มีทำความอดทนสูง มักจะใช้เป็นพาหนะในการเดินทางระยะไกล ตามตำนานกล่าวกันว่าม้าพันธุ์ดังกล่าว ยามที่ออกวิ่ง บริเวณแฉกคอจะมีเหืองไหลออกมาเป็นสีสีแดงสดคล้ายเลือด แต่อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันนักวิทยาศาสตร์อธิบายว่า เหืองของม้าพันธุ์นี้เป็นสีแดงเนื่องจากปรีติที่เกาะที่ผิวหนังทำให้เหืองของม้ามีเลือดเจือปน

“กระหม่อมน้อมรับพระราชโองการ ขอพระทัยฝ่าบาท ขอพระองค์มีพระชนมายุยืนยืนานหมื่นๆปี” ฉินหมิงอวี๋ยืนมือรับพระราชโองการ

“ไม่มีเรื่องอันใดแล้ว เจ้ากลับไปเถิด” ฉู่เซียวหรรณกล่าวจบก็ลุกจากที่นั่งเดินออกไป ช่องเต็น้อยเองก็เดินตามหลังไปเช่นกัน “เสด็จจงท่านรอข้าด้วย”

ฉินหมิงอวี๋นำพระราชโองการกลับบ้าน เผ่าคิดว่าฉู่เซียวหรรณต้องล่องรู้อะไรบางอย่างมาแล้วเป็นแน่ หากแต่ยังแสร้งทำเหมือนไม่รู้เรื่อง โดยสรุปแล้วคนผู้รับมือได้ยากเสียจริง ก้อนหินใดที่ขัดขวางเส้นทางทำการใหญ่ของพวกเขา จะต้องกำจัดให้สิ้นซาก

“คุณชายกลับมาแล้ว! โธ่เอ๊ย! ผื่นแดงเต็มหน้าไปหมดเลยนะขอรับ!” อาฉงเจอเย่หนานที่กลับมาเข้าพอดี

“เสี่ยวเถาเล่า จัดหาที่พักให้หรือยัง อย่าได้ปฏิบัติต่อนางไม่ได้เซียว” เย่หนานเอ่ยพลางเกาผื่นบนใบหน้าและล่าคอกไปด้วย

“เรียบร้อยแล้วขอรับ นางอยู่กับเหล่าแม่ครัว เพิ่งไปจัดเตรียมที่นอนเมื่อสักครู่น่าจะใกล้กลับมาแล้ว ท่านอย่ามัวแต่สนใจผู้อื่นอยู่เลย ข้าจะไปต้มน้ำใบอ้ายเย่มาให้ท่านแช่นะขอรับ คุณหนูรองช่างใจดำอำมหิตเสียจริง” อาฉงยกแขนของเย่หนานขึ้นก็เห็นผื่นแดงทั่วทั้งเรียวแขน

“ซูว์” เย่หนานมองออกไปข้างนอกเพื่อให้แน่ใจว่าปลอดภัย “เจ้าเบาเสียงหน่อย อย่าให้คนอื่นได้ยินเข้า ไม่เช่นนั้นจะโดนลงโทษมิใช่น้อย”

“คุณชาย ท่านเข้าไปอยู่ในห้องก่อนเถิด ข้าจะไปต้มน้ำมาให้” อาฉงติดตามเย่หนานมาหลายปี เขาเป็นขอทานข้างถนนทางฝั่งตะวันออกของเมืองหลวงตั้งแต่เด็ก ตอนเย่หนานบังเอิญมาพบเขานั้นเป็นช่วงฤดูหนาวพอดี เมื่อเห็นเขาสวมเสื้อผ้าขาดรุ่งริ่งนั่งคู้ตัวลั่นอยู่ท่ามกลางหิมะ จึงพาเขากลับมาที่จวนด้วยตนเอง เย่หนานเห็นเขาหัวโศกก็แอบไปขโมยอาหาร

⁴ สมุนไพรจีนชนิดหนึ่ง มีกลิ่นหอมอ่อนๆ และมีรสขม ช่วยขจัดความเย็นในร่างกาย ระบายอาการปวด เพิ่มความอบอุ่นให้เส้นลมปราณ และช่วยห้ามเลือด

ที่ห้องครัวมาให้ คาดไม่ถึงเลยว่ากลับถูกสาวใช้ผู้ติดตามสูญหินใหญ่จับได้พอดี สูหหินใหญ่จึงใช้เหตุผลนี้สั่งโยนเขาเสียชุดใหญ่ ในเมื่อลงโทษไปแล้วก็ถือเสียว่าอนุญาตให้อาฉงอยู่ที่จวนแห่งนี้ต่อไปได้

นับแต่นั้นเป็นต้นมาอาฉงก็คอยรับใช้เยहनานสุดชีวิต เทียบกับข้ารับใช้คนอื่นๆ เยहनานจึงปฏิบัติต่อเขาเหมือนญาติมิตร

เยहनานกลับเข้ามาในห้องแล้วถอดชุดคลุม เขาเกาตุ่มผื่นบนร่างกายไม่หยุดหย่อน อาการคันนี้ช่างทรมานกว่าความเจ็บปวดถึงร้อยเท่า

อาฉงยกน้ำเข้ามาแล้วเทลงในอ่าง จากนั้นหยิบใบอ้ายเยใส่ลงไป ใบอ้ายเยมีฤทธิ์ช่วยระงับอาการคัน กระนั้นสำหรับอาการคันทั่วร่างกายนี้ก็อาจไม่ค่อยเห็นผลนัก

หลังแช่น้ำเสร็จเยहनานก็นึกถึงยาที่ฉินหมิงอวีให้ไว้ จึงหยิบมันออกมา ตลบเล็กลงอย่างนี้คาดว่าใช้เพียงครั้งเดียวก็คงหมด แม้จะรู้สึกเสียดาย แต่ก็เลือกทายาลงบนใบหน้าอยู่หน้าคั่นห้องสำริด ก่อนจะค่อยๆ ปิดฝาฝาลงอย่างเบามือ แล้วเก็บตั๋บนั่นไว้ในกล่องใบเล็กบนหัวเตียง นี่เป็นของชิ้นแรกที่ฉินหมิงอวีมอบให้ เขาจึงต้องเก็บรักษาให้ดีที่สุด

“ก็อก ๆ ๆ” เสียงเคาะประตูดังขึ้น

“คุณชายนอนหรือยังเจ้าคะ” นี่คือเสียงของเสี่ยวเถา เยहनานลุกขึ้นเพื่อไปเปิดประตู เสี่ยวเถายืนอยู่ด้านนอก สองมือโอบอุ้มครกหินมาด้วย

เมื่อเห็นเยहनานเปิดประตูก็เอ่ยว่า “อาฉงบอกว่าคุณชายมีผื่นขึ้นตามร่างกาย ทั้งยังคันคะเยอจนยากจะทนไหว ข้าเลยไปเก็บสมุนไพรมาบดให้เจ้าคะ”

เยहनานรับครกหินมา “ลำบากเจ้าแล้ว ว่าแต่ข้างในนี้ใส่อะไรไว้หรือ”

“เซิงตี้⁵ และเจี๋ยซู่⁶ เจ้าคะ ช่วยแก้อาการคันได้ชะงัดนัก เมื่อก่อนตอนข้าอาศัยอยู่ในวัดร้างโดนยุงกัดบ่อยครั้ง บิดาจึงมักไปเก็บสมุนไพรนี้

⁵ โกรฐชี้แมว สมุนไพรชนิดหนึ่งซึ่งเป็นไม้ล้มลุก สรรพคุณหลักช่วยแก้ร้อนใน บำรุงเลือดให้ไหลเวียนดี ช่วยระบบขับถ่าย และบำรุงผิวพรรณ

⁶ หญาแมว เป็นพืชตระกูลมินต์ มีคุณสมบัติช่วยคลายกล้ามเนื้อในทั้งทำในร่างกาย ช่วยขจัดสารพิษตกค้าง และช่วยให้จิตใจสงบผ่อนคลาย

มาบดเพื่อทำให้ คุณชายให้ข้าช่วยทำให้ท่านเกิด”

“ไม่ต้องหรอก เจ้าเป็นสตรี มาเห็นเรือนร่างบุรุษเช่นนี้เกรงว่าผู้คนจะนินทาว่าร้ายให้เจ้าเสื่อมเสียเกียรติเอาได้ เจ้าช่วยไปเรียกอาจงมาให้ข้าที่เย่หนานวางครกหินไว้บนโต๊ะ

“ข้าจะไปเตี้ยวันนี้เจ้าคะ” เสี่ยวเถาออกวิ่งด้วยความร้อนใจ ซาติที่แล้วนางก็เป็นเช่นนี้ มักเห็นเรื่องของเย่หนานเป็นเรื่องของตนเอง คอยดูแลเขาเสมอ สุดท้ายยังรับกระบี่แทนเขาจนถึงแก่ชีวิต เหตุใดสวรรค์ถึงไม่ยอมให้ผู้มีจิตใจงดงามได้พบจุดจบดี ๆ กับเขาบ้าง

ขณะที่กำลังครุ่นคิดอยู่นั้น อาจงก็เดินเข้ามาพร้อมหมั่นโถวสองลูก “คุณชาย ข้าให้ท่าน เมื่อครูเข้าไปหยิบมาจากห้องครัว ท่านกินรองท้องไปก่อนแล้วกันขอรับ”

เอ่ยถึงเรื่องกิน เย่หนานจึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าตั้งแต่เมื่อเช้าจนบัดนี้ ยังไม่มีอาหารตกถึงท้องสักคำ ไปช่วยเสี่ยวเถาก็ยังบังเอิญเจอตัวช่วย ฉู่เซียวหรันผู้นั้น ทั้งยังติดหนี้เขาอีก นับ ๆ ดูก็ใกล้ถึงช่วงจ่ายเบี้ยประจำเดือนแล้ว ไว้ได้มาแล้วค่อยนำไปคืนจะได้ไม่รู้สึกติดค้างบุญคุณต่อกัน

“คุณชาย ท่านมัวคิดอะไรอยู่ หากท่านไม่กิน ข้าจะเก็บไว้กินเองแล้วนะขอรับ ท่านถอดเสื้อออกหน่อย ข้าจะได้ทายาให้ท่านถนัดมือ” อาจงวางหมั่นโถวสองลูกไว้บนโต๊ะ

“มิได้คิดอะไร กินสิกิน จะไม่กินได้อย่างไร หัวจะตายอยู่แล้ว” เย่หนานถอดเสื้อท่อนบนออก เผยให้เห็นหน้าอกและแผ่นหลังขาวผ่องดุจหิมะ เขาปล่อยให้อาจงทายาจากในครกหินลงบนเรือนกาย ส่วนเจ้าตัวก็หยิบหมั่นโถวชิ้นมากินอย่างเอร็ดอร่อย

บทที่ 5

ฝัน?

“คุณชาย นี่คือเบี้ยประจำเดือนที่จ่ายในวันนี้ขอรับ” อาฉงยื่นถุงเงินในมือให้

เย่หนานยื่นมือออกไปรับ “ทำไมถึงน้อยอย่างนี้ล่ะ”

“คุณหนูรองบอกว่างานวันเกิดของนายท่านมีค่าใช้จ่ายจำนวนมาก จึงต้องหักจากค่าเบี้ยเลี้ยงประจำเดือนของสมาชิกในจวนขอรับ” อาฉงกล่าวพลางลูบศีรษะบ่อยๆ

เย่หนานซึ่งนำหน้าถุงเงินด้วยมือเปล่า เงินเท่านี้ น่าจะพอคืนให้ฉู่เซียวห้วนได้ ทว่าจะคืนอย่างไรดีเล่า เขาไม่อยากพบหน้าฉู่เซียวห้วนอีก หรือว่าเขียนจดหมายเล็กๆ ใส่ลงไปในถุงเงินแล้วโยนข้ามกำแพงไปดีนะ

“วิธีนี้เข้าท่า” เย่หนานพยักหน้าพึมพำกับตนเอง

“ไป อาฉงออกไปข้างนอกกับข้าหน่อย” เย่หนานกล่าวขณะก้าวไปที่โต๊ะเขียนหนังสือ

“ไปไหนหรือ คุณหนูรองเรียกข้าไปช่วยงานนะสิขอรับ”

พอได้ยินว่าพี่รองเป็นคนเรียกใช้ เย่หนานย่อมไม่กล้าขัด “เช่นนั้นเจ้ารีบไปเถิด ชินซึกซัวพี่รองคงมีวิธีทำให้เจ้าเดือดร้อนมากมายเสียวละ”

เย่หนานหยิบพู่กันออกมาเขียนข้อความสั้นๆ ก่อนจะยัดลงในถุงเงิน แล้วหยิบถุงเงินเดินไปจนถึงบริเวณนอกจวนเชอเจ็งอ๋องเพียงลำพัง เขาหยุดยืนตรงมุมกำแพงแล้วโยนถุงเงินเข้าไปในจวนอ๋อง

“อ๊อ้ย ผู้ใดกัน” น้ำเสียงทุ้มต่ำดังขึ้น เสียงนี้มัน! จบกัน เหตุใดถึง
ชายเยี่ยงนี้ เขาโยนมันไปกระแทกโดนฉู่เซียวห้วนเต็มๆ

เยहनานรีบกลับหลังหันหมายจะออกตัววิ่ง แต่ทันทีที่เขาหมุนตัว
คมกระบี่ก็วางพาดบนช่วงลำคอ เยहनานจึงย่นคอหลบตาปีด้วยความตกใจ

“ท่านอ๋อง จัดการอย่างไรดีพะยะคะ” น้ำเสียงนี้เป็นของฉู่หลี
องครักษ์ข้างกายฉู่เซียวห้วน ชาติที่แล้วเยहनานกับฉู่หลีมีความสัมพันธ์ที่ดี
ต่อกัน ฉู่หลีไม่ค่อยพูดจา ทักษะวรยุทธ์สูงส่ง เขามาถ่ายทอดคำพูดของ
ฉู่เซียวห้วนอยู่บ่อยครั้ง และยามออกไปเดินเล่นข้างนอกก็มักจะคอยติดตาม
เขาไปด้วยเสมอ

เมื่อเยहनานลืมหันมาขึ้นช้า ๆ ก็เห็นฉู่เซียวห้วนยืนอยู่ข้างกายตนเอง
ฉู่เซียวห้วนอยู่ใกล้เขามาก ใกล้จนเยहनานสามารถได้ยินเสียงหายใจของ
อีกฝ่าย ส่วนฉู่หลีนั้นเก็บกระบี่ลงไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“คือว่า...เข้ามาคืนเงิน” เยहनานงยหน้ามองฉู่เซียวห้วน ดูจาก
พื้นอารมณ์ของฉู่เซียวห้วนแล้ว การโยนถุงเงินไปโดนเขาย่อมต้องไม่ใช่
เรื่องดีแน่นอน เยहनานจึงได้แต่ไค้งตัวกล่าวคำขอโทษ “ข้าไม่ได้ตั้งใจ”

เยहनานเอ่ยจบก็รีบสำรวจท่าทีของฉู่เซียวห้วน อีกฝ่ายไม่เอื้อนเอ่ย
คำใด ทว่าใบหน้ากลับเจือไปด้วยรอยยิ้ม “ถ้าเช่นนั้นข้าขอตัวกลับก่อนได้
หรือไม่”

ในสายตาของฉู่เซียวห้วนตอนนี้ เยहनานเหมือนหนูติดจั่น ชี้ชี้ลาด
ทว่าน่าเอ็นดู ฉู่เซียวห้วนยึดตัวตรงแล้วกล่าวอย่างไม่จริงจังนัก “ไม่ได้ เจ้า
ทำร้ายเราแล้วคิดจะหนีหรือ ต้องชดใช้ให้เราถึงจะถูก”

เยहनานมองฉู่หลีแวบหนึ่ง เริ่มมันใจแล้วว่าอย่างไรก็คงไม่รอด
“ท่านอ๋องอยากให้ข้าชดใช้อย่างไรหรือ ข้าจะพยายามอย่างเต็มที่เพื่อให้
ท่านอ๋องพอใจ”

ฉู่เซียวห้วนได้ยินคำตอบเช่นนั้นก็พึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง “อืม ดีมาก
เช่นนั้นเจ้าไปเดินเล่นเป็นเพื่อนเราหน่อย ฉู่หลี เจ้ากลับไปก่อนเถิด ไม่ต้อง
ตามมา” ฉู่เซียวห้วนเอ่ยจบก็กลับหลังหันมุ่งหน้าไปยังทิศทางของตลาด

“เดินเล่น? แค่นี้หรือ” เยहनานกล่าวอย่างไม่อยากเชื่อ

ในตลาดผู้คนคึกคัก มีของเล่นของใช้ต่าง ๆ ตามต้องการมากมาย

“เราอยากกินสิ่งนี้ เจ้าซื้อให้เราหน่อย” ฉูเซียวหรงหันเอ่ยพลางชี้ไปยังแผงขายถังหูลู่เบื้องหน้า

เย่หนานลูบคลำกระเป๋าเสื้อของตนเอง ยังมีเงินเหลืออยู่นิดหน่อย น่าจะพอซื้อถังหูลู่ได้ เพียงแต่เขาไม่เคยคิดเลยว่าเซ่อเจิ้งอ่องผู้อยู่เหนือคนนับหมื่นจะชอบกินเจ้าสิ่งนี้ หากบอกเรื่องนี้ไปก็คงไม่มีผู้ใดเชื่อ

เย่หนานตอบรับ จากนั้นเดินเข้าไปหยุดตรงหน้าแผงแล้วซื้อถังหูลู่มาหนึ่งไม้โดยไม่คิดซื้อเพื่อตนเอง เขามีเงินอยู่เพียงน้อยนิดจึงต้องใช้อย่างประหยัด จากนั้นก็ยื่นถังหูลู่ในมือให้ฉูเซียวหรง

ฉูเซียวหรงไม่ใช้มือรับ หากแต่ก้มลงกัดไปหนึ่งคำ เย่หนานมองอย่างฉงน จะกินทั้งที่ยังไม่อยากถือเองอีกหรือ

“อืม...เปรี้ยวเกินไป ไม่อร่อย เราไม่อยากกินแล้ว” ฉูเซียวหรงคายถังหูลู่ในปากแล้วกล่าว

พอเย่หนานได้ยินว่าฉูเซียวหรงไม่ต้องการ หากจะทิ้งก็เสียดาย จึงกัดเข้าไปหนึ่งคำ “ก็อร่อยดีนี่! ถังหูลู่เย็น ๆ ก็ควรมีรสเปรี้ยวอมหวาน ถึงจะอร่อยมิใช่หรือ” เย่หนานพิมพ์เสียงบางเบา

ฉูเซียวหรงเดินตรงไปยังแผงลอยที่อยู่เบื้องหน้า เย่หนานรีบก้าวตามไป

ฉูเซียวหรงหยุดตรงหน้าแผงขายเครื่องประดับแผงหนึ่งแล้วหยิบพู่ห้อยกระเป๋ิชิ้นมาดูเล่น

“พู่กระเป๋ิชิ้นนี้เป็นงานฝีมือที่งดงามประณีตทีเดียว” เย่หนานกล่าว

“อืม ก่อนข้างดงามทีเดียว” ฉูเซียวหรงหันมองเย่หนาน

เย่หนานอ่านความนัยของฉูเซียวหรงออก จึงจำใจเอ่ยถามไปว่า “ถ้าแก่ ชิ้นนี้เท่าไรหรือ”

“รู้งานเหมือนกันนี่!” ฉูเซียวหรงกำพู่กระเป๋ิไว้ในมือ ก่อนจะหมุนตัวเดินไปข้างหน้า

ฉูเซียวหรงแหวะตลอดเส้นทาง ชอบของชิ้นไหนก็เดินหยิบชิ้นมาหน้าตาเฉย ส่วนเย่หนานทำได้เพียงเดินตามจ่ายเงินต้อย ๆ ทั้งสองคน

เดินเล่นจนถึงเวลาบ่ายคล้อย เย่หนานในตอนนี้อเงินหมดถุงเสียแล้ว ซ้ำยังเหนื่อยอ่อนอีกด้วย

“ท่านอ๋อง ท่านดูสิ ฟ้าจวนจะมีดแล้ว ข้าเดินเล่นเป็นเพื่อนท่านมาทั้งวัน ท่านอ๋องน่าจะยกโทษให้ได้แล้วกระมัง” เย่หนานเอ่ยถามหย่งชิง

“อืม เราทิว เจ้ากินม้อเย็นเป็นเพื่อนเราเสร็จค่อยกลับไปแล้วกัน” ขณะที่เอ่ยจู่เซียวหรรณก็เดินเข้าไปยังภัตตาคารซึ่งใหญ่โตที่สุดในเมือง ส่วนเย่หนานทำได้เพียงเดินตามเข้าไปเท่านั้น

“เชิญด้านในขอรับ พวกท่านรับอะไรดีขอรับ” เพิ่งเดินพ้นประตูเสี่ยวเอ้อร์คนหนึ่งก็ปรีเข้ามาทันที

จู่เซียวหรรณสั่งอาหารเติมโต๊ะใหญ่ เย่หนานลบลุงเงินเบาโหวงของตนเอง ในสมองเต็มไปด้วยความคิดที่ว่าอีกสักพักจะหนีอย่างไร จึงไม่มีกะจิตกะใจขยับตะเกียบ

“ทำไมไม่กินเล่า ไม่อร่อยหรือ เช่นนั้นเราจะเรียกให้คนเอาไปเปลี่ยนใหม่ทั้งหมด” จู่เซียวหรรณเอ่ยถามพลางมองเย่หนานที่กำลังขบเม้มตะเกียบ

“ไม่ใช่ๆ ข้าเพียงเห็นว่าอาหารพวกนี้จัดมาอย่างประณีต จึงทำใจกินไม่ลง” อย่าสั่งเพิ่มอีกเลย เดิมทีก็ไม่มีเงินพอจ่ายอยู่แล้ว หากสั่งเพิ่มอีก เมื่อถูกจับได้เกรงว่าจะโดนรุมละนะสิ

เย่หนานคืบเนื้อเข้าปากหนึ่งชิ้น รสชาติเผ็ดร้อนอร่อยมากทีเดียว มีน้ำเล้าถึงเป็นภัตตาคารที่ดีที่สุดในเมือง เย่หนานกินข้าวสองสามใหญ่เคล้าน้ำตา

จู่เซียวหรรณกินเพียงน้อยนิด แล้วนั่งอยู่ตรงนั้นคอยมองเย่หนานที่กินเหมือนสุนัขป่าทิวโซ “จุดแดงๆ บนคอและข้อมือเจ้าคืออะไรหรือทำไมถึงขึ้นเยอะเยะเพียงนี้”

เย่หนานยกมือเกาลำคอโดยไม่รู้ตัว “เมื่อวานข้าช่วยพี่รองจัดช่อดอกกุหลาบ จากนั้นก็มีผื่นแดงเช่นนี้”

จู่เซียวหรรณมองโดยไม่เอ่ยคำได้อีก เย่หนานเองก็ก้มหน้าก้มตา กินอาหารต่อเช่นกัน

เมื่ออาหารหมดเกลี้ยง จู่เซียวหรรณก็ลุกขึ้นหมายจะเดินออกไป

หน้าตาเฉยดังเช่นที่แล้มาแล้วมา ขณะเหลือบมองเสียวเออร์ที่ยืนอยู่ด้านข้าง
เย่หนานพลันคิดว่าตนคงวิ่งหนีไม่พ้น

เขาจึงทำได้เพียงร้องจูเซียวหฺรึนเอาไว้ “ท่านอ๋อง...คือว่า ทั้งตัวข้า
ไม่มีเงินเหลือแล้ว ท่านช่วย...จ่ายให้ก่อนได้หรือไม่...”

จูเซียวหฺรึนสบตาเย่หนาน “จวนอัศวินมหาเสนาบดีให้เบี้ยประจำเดือน
คุณชายอย่างพวกเจ้าน้อยนิดเช่นนี้ หรือมีเพียงเจ้าที่ได้น้อยนิดอยู่ผู้เดียว”

เย่หนานถึงกับเอ่ยตอบไม่ถูกไปชั่วขณะ เปรียบเทียบกับคุณชาย
คุณหนูทั้งสี่คนแล้ว เบี้ยเลี้ยงประจำเดือนของเขาก็น้อยจนน่าเวทนาจริง ๆ
นั่นละ เกือบพอ ๆ กับข้ารับใช้ในจวนก็ว่าได้

คุณหนูรองเย่จิ้นเซวียนดูแลรายรับรายจ่ายทั้งหมดภายในจวน นาง
สามารถหาเหตุผลต่าง ๆ นานามาหักเบี้ยเลี้ยงประจำเดือนของเย่หนานได้
เสมอ เย่หนานเองก็ไม่กล้ามีปากมีเสียง มิเช่นนั้นเย่จิ้นเซวียนจะนำเรื่อง
ไปฟ้องซูหยินใหญ่ พานให้ถูกตำหนิและถูกลงโทษอีก

“ไปเถิด” จูเซียวหฺรึนมองเย่หนานที่ยังยืนอยู่ที่เดิมแล้วเอ่ยขึ้นมา

“ไปเลยหรือ ยังไม่ได้จ่ายค่าอาหารเลยนะ” เย่หนานเอ่ยพลางมอง
จูเซียวหฺรึน

“ไม่ต้อง ภัตตาหารนี้เป็นของเรา”

เย่หนานเดินตามจูเซียวหฺรึนออกจากภัตตาหาร โดยมีฉู่หลี่ซึ่งมา
ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ยืนรออยู่ด้านนอก

“เจ้าพาเขากลับไปส่งด้วย” จูเซียวหฺรึนสั่งฉู่หลี่ จากนั้นก็หันหลังให้
แล้วเดินกลับไปยังจวนอ๋อง

เย่หนานนึกอยากปฏิเสธ แต่เมื่อมองไปยังฉู่หลี่ผู้เย็นชาดูจน่าแข็ง
ตรงหน้าแล้ว ก็ได้แต่กลืนคำพูดกลับลงไปดังเดิม อีกฝ่ายต้องปฏิบัติตาม
คำสั่ง เขาไม่สร้างความลำบากให้คงเป็นการดีกว่า

เย่หนานเดินนำอยู่ด้านหน้า “เจ้าก็มื่อเย็นหรือยัง”

“ยังขอรับ” ฉู่หลี่ยังคงมีนิสัยเหมือนชาติที่แล้วไม่เปลี่ยน กล่าว
วาจารวบรัด ช่างพูดน้อยเสียจริง

เปรียบเทียบกับจูเซียวหฺรึน เย่หนานรู้สึกว่าจะอยู่กับฉู่หลี่แล้วค่อนข้าง

เป็นตัวของตัวเองได้มากกว่า แม้ฉู่หลี่ดูเหมือนเย็นชา ทว่าแท้จริงเป็นเพียงคนพูดไม่เก่ง ทั้งๆ ที่ชาติที่แล้วชอบเสี่ยวเถาแทบคลั่ง แต่กลับเป็นตายร้ายดีก็ไม่ยอมปรินิพพาน เย่หนานเห็นเช่นนั้นก็ร้อนรนกังวลใจ สุดท้ายหลังจากเสี่ยวเถาสิ้นใจ ฉู่หลี่ก็ไม่ใช่ผู้เป็นคนที่อยู่นั่นนาน คำมีดตึกดี้นออกไป ตุ่มเหล้าเผลอมาอยู่หน้าหลุมฝังศพของเสี่ยวเถา

พอคิดมาถึงตรงนี้ เย่หนานจึงเอ่ยกับฉู่หลี่ที่เดินตามอยู่ด้วยรอยยิ้ม “เจ้าพูดให้มันเยอะๆ หน่อย อย่าเอาแต่เก็บไว้ในใจ เรื่องบางเรื่องหากเจ้าไม่พูดออกมา นางก็ไม่มีทางรับรู้หรอก ชีวิตคนเราไม่ควรต้องมานึกเสียใจภายหลังถึงจะเป็นการดี”

ฉู่หลี่ไม่เข้าใจนักว่าทำไมจู่ๆ เย่หนานถึงเอ่ยเช่นนี้ หากแต่พยักหน้าตอบรับเหมือนเข้าใจ

“จะไป ฉู่หลี่ เจ้าเห็นหรือไม่?...ฉู่เซียวหฺร้น เอ่อ ไม่สิ...ท่านอ๋องมีบางอย่างแปลกไป” เย่หนานกล่าว ทว่าพอกว่าไปแล้วกลับเพิ่งตระหนักได้ว่า องค์กรที่ฉู่หลี่จะนำเรื่องส่วนตัวของฉู่เซียวหฺร้นมาพูดกับคนนอกตามอำเภอใจได้อย่างไรกัน

“ขอบิ๊ยมขอรับ” ฉู่หลี่กล่าว เขาหยุดเว้นจังหวะไปพักหนึ่งแล้วเอ่ยต่อ “โดยเฉพาะยามที่ได้พบคุณชาย”

เมื่อฟังมาถึงตรงนี้ เย่หนานก็อดขมลุกขนชันทั่วทั้งร่างไม่ได้ นี่ฉู่เซียวหฺร้นกำลังคิดจะก่อเรื่องอะไรอีก

ฉู่หลี่พาเย่หนานมาส่งถึงหน้าประตูจวนก่อนจะขอตัวกลับ หลังจากเย่หนานอาบน้ำชำระล้างเหงื่อโคลนเสิร์จก็ล้มตัวลงนอนบนเตียงแล้วหลับไปวันนี้เที่ยวเล่นทั้งวัน เหนื่อยจะตายซัก ยอมรับว่าฉู่เซียวหฺร้นแรงดีไม่มีตกจริงๆ เดินเล่นมาทั้งวันทว่ามองไม่เห็นความเหนื่อยล้าจากเขาเลย

เย่หนานผล็อยหลับไปภายในเวลาอันรวดเร็ว ในนางวังค์แห่งความฝันคล้ายมีคนส่งเสียงเรียกเขาแว่วเบา “อาหนาน” รวากับมีคนกำลังถอดเสื้อผ้าเขาออก ความเย็นบางอย่างประทับลงบนลำคอและบนแผ่นอกของเขา

กลยุทธ์การเอาตัวรอดของตัวเบียดผู้กลับมาเกิดใหม่

เขายกมือขึ้นไปลูบคลำอย่างจ้วงเจี๊ย แต่กลับถูกคนผู้นั้นคว้ามือจับไว้ “อย่าซนสิ”

มือของคนผู้นั้นเย็นเล็กน้อย เย่หนานบีบมือเขาไว้แน่น “ปล่อยมือ เราจะได้ทนายให้เจ้าถนัดๆ” เย่หนานที่ตกอยู่ในห้วงแห่งความฝันทำตามอย่างว่าง่าย ค่อยๆ ปล่อยมือออกอย่างเชื่องช้า กลิ่นอ่อนๆ ของยานั้นหอมมาก ไม่นานเย่หนานก็จมดิ่งสู่ห้วงนิทรานีครา

เช้าวันรุ่งขึ้น เย่หนานหวนนึกไปถึงเรื่องราวเมื่อคืนทันทีที่ลืมตา “ฝันหรือหรือ” เย่หนานลูบศีรษะแล้วยกมือขึ้นสุดดมกลิ่นหอมที่แสนคุ้นเคย ซึ่งก็คือกลิ่นหอมในความฝันเมื่อคืน เม็ดฝันบนร่างกายจางหายไปกว่าครึ่ง เย่หนานยังคงคิดก็ยังคงรู้สึกแปลกใจ

อาจงผลึกประตูเข้ามาจึงเห็นเย่หนานกำลังนั่งใจลอยอยู่บนเตียง “คุณชาย ท่านตื่นแล้วหรือ กำลังคิดอะไรอยู่ขอรับ”

“อาจง เมื่อคืนมีคนเข้ามาในจวนกลางดึกหรือไม่” เย่หนานเอ่ยถาม “ถึงแม้จวนอัศวินมหาเสนาบดีจะไม่อาจเทียบเท่าวังหลวง แต่ก็นับว่ามีทหารเฝ้ายามแน่นหนา อีกอย่างองครักษ์ประจำจวนก็มีได้กินหญ้าห่านะขอรับ ทำไมหรือคุณชาย เมื่อคืนท่านเจอมือสังหารหรือขอรับ” อาจงเอ่ยพลางช่วยเย่หนานเก็บที่นอน

“ไม่มีอะไร แค่รู้สึกแปลกๆ นิดหน่อย หรือว่าจะฝันไปจริงๆ แต่กลิ่นหอมนี้เล่าจะอธิบายอย่างไร” เย่หนานเอ่ยพิมพ์

“ฝันอะไรหรือ เล่าให้ข้าฟังหน่อยสิขอรับ” อาจงปริ้เข้ามาหาเย่หนาน หลังจากเย่หนานเล่าอย่างละเอียดจนจบ อาจงก็หัวเราะซ่าๆ ท้องคัดท้องแข็งยกใหญ่ “คุณชาย ช่วงเริ่มต้นเข้าสู่วัยรักๆ ใคร่ๆ ก็ผ่านพ้นมาแล้วนี่ขอรับ เหตุใดท่านยังฝันถึงเรื่องพวกนี้อยู่อีก หรือให้พูดอีกอย่างก็คืออายุท่านน่าจะคราวตบแต่งเป็นฝั่งเป็นฝาได้แล้ว อ้อ ไม่สิ พูดอีกอย่างก็คือท่านน่าจะเป็นผู้ที่ใกล้จะออกเรือนแล้ว ไม่ต้องรีบร้อนเพียงนี้ก็ได้นะขอรับ”

เย่หนานกลอกตาอย่างหมดคำพูด “เจ้าคิดอะไรนะ ข้าพูดเรื่องจริงกับเจ้า แต่เจ้าคิดไปถึงไหนแล้ว ถ้าเป็นความฝันจริงแล้วเหตุใดตัวข้าถึง

มีกลิ่นหอมนี้ติดอยู่ด้วย”

“หรือมีเทพจุติลงมาเกิดถูกใจคุณชายเข้า ฮ่า ๆ ๆ” อาจงหัวเราะ
เอ็กอ้ากเสียงดัง

“สรุปแล้วเป็นเทพองค์ใดกันแน่ขอรับ ถึงใจดีปานนี้” ยิ่งอาจ
ส่งเสียงดังเอะอะ ความทรงจำเรื่องเมื่อคืนของเย่หนานก็ยิ่งเลอะเลือน
สับสน

รู้แต่เพียงว่าคนผู้นั้นช่างอ่อนโยนเหลือเกิน หัวใจเขาสัมผัสได้ถึง
ความอบอุ่นประดุจได้เกิดใหม่

เจ้าเป็นใครกันแน่

ศรีออยยาบ

บทที่ 6

หนังกานอกิเชกสมรส

เพียงชั่วพริบตา งานฉลองวันคล้ายวันเกิดของท่านอัครมหาเสนาบดีก็มาถึง เยहनานเตรียมตัวแต่เนิ่นๆ เรียบร้อยแล้ว วันนี้ผู้คนมากหน้าหลายตา เหมาะแก่การเฟร้นหนึ่งนั้! ถึงเวลานั้นค่อยลากฟี่สี่หนีออกมาพร้อมกัน เมื่อหนีออกไปจากสถานที่เจ้าปัญหาแห่งนี้ได้ เขาก็จะได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขเสียที

ยามเช้าตรู่ เยहनานได้ยินเสียงเคาะประตูหลังจากตื่นนอนไม่นาน “อาหานาน เจ้าตื่นหรือยัง ข้าเอาเสื้อผ้ามาให้เจ้า อาหานาน”

เมื่อได้ยินว่าเป็นเสียงของฟี่สี่ เยहनานก็ผุดลุกขึ้นไปเปิดประตูทันที ในมือฟี่สี่ถือชุดสีฟ้าอ่อนดูน่าทะเลสาบ เยहनานไม่ชอบเสื้อผ้าสีเข้มชอบแต่สีฟ้าอ่อนเช่นนี้หรือสีเขียวอ่อนของต้นถั่วเท่านั้น

“ชอบคุณฟี่สี่ ชุดนี้สวยกว่าชุดตัวก่อนของข้ามาก อีกทั้งฟี่สี่ยังตัดเย็บให้เองกับมือ งดงามเพียงนี้ข้าคงทำใจสวมใส่ไม่ลงหรอก” เยहनานมักแสร้งทำตัวเป็นเด็กดีกับเยเสวียนพี่สาวลำดับฟี่สี่เสมอ

เขากล่าวชื่นชมชุดนี้อยู่พักหนึ่ง เอ่ยชมทุกอย่างตั้งแต่สีล้นจรดเนื้อผ้าแล้วเลยไปถึงฝีมือตัดเย็บ รังสรรควาจาสวยหรูที่ตนพอรู้มาใช้จนหมด เยเสวียนที่ได้ฟังถึงกับหัวเราะยกใหญ่

“เอาละๆ หยุดบอ่ยอข้าได้แล้ว เจ้าลองสวมดูเร็วเข้า”

เยเสวียนช่วยเขาเปลี่ยนชุดใหม่ ชุดนี้เหมาะกับเขามาก บุรุษหนุ่ม

ผิวขาวภายใต้เสื้อผ้าสีอ่อนยิ่งช่วยขับผิวพรรณให้ดูขาวผ่อง ผมสีดำกลับ
ถูกมัดรวบไว้ด้านหลัง เครื่องหน้าก็งดงามอย่างยิ่ง โดยเฉพาะนัยน์ตา
ดอกท้อคู่ นั้น เผยแววตาใสเปล่งประกาย อีกทั้งยังมีไฟสีดำเม็ดเล็ก ๆ
ตรงหางตาช่วยเพิ่มเสน่ห์ให้เขามากขึ้น

“ทำไมเมื่อก่อนถึงไม่เคยรู้เลยว่าอาหนานของเราหน้าตางดงามบาดใจ
ปานนี้” เย่เสวียนเพิ่งมองพินิจใบหน้าเย่หนาน “หากเป็นสตรีอาจได้รับการ
ขานนามว่าเป็นสตรีงามลุ่มเมืองโดยแท้ไปแล้ว”

เย่หนานขัดเขินเล็กน้อยเมื่อเย่เสวียนกล่าวชม จริงอยู่ที่ตนรูปโฉม
งดงาม กระนั้นคำว่างงดงามบาดใจจะใช้เปรียบเปรยบุรุษได้อย่างไร

“พี่สี่! ไปหากมองบุรุษยามองที่รูปลักษณ์ภายนอกเพียงอย่างเดียว
เชียว บุรุษที่รูปร่างหน้าตาดีชอบหลอกหลวงสตรีแสนซื่อแบบท่านเป็นที่สุด”

“เจ้าก็ดีแต่พูด” เย่เสวียนตีดหน้าผากเย่หนานหนึ่งที ก่อนจะแยมั้ม
กล่าว

“ที่ข้าพูดก็เพื่อพี่สี่นะ พี่สี่ยังมาตีข้าอีก ฮือ ๆ ๆ” เย่หนานลูบ
หน้าผากบ่อย ๆ แล้วดึงแขนเสื้อเย่เสวียนพรางแสงสร้างทำตัวน่าเอ็นดู

“เอาเถิด ๆ รีบไปโถงรับรองส่วนหน้าได้แล้ว อีกประเดี๋ยวแขกหรือ
คองมากันอุ่นหนาฝาคั่ง หากให้แขกมารอเจ้าบ้านคงดูไม่ดี”

“พี่สี่... ถ้าข้าจะพาท่านออกจากจวนอัศวินเสนาบดี ท่านอยากไป
กับข้าหรือไม่” เย่หนานรั้งเย่เสวียนที่เดินนำอยู่ข้างหน้าเอาไว้

เย่เสวียนเหลียวกลับมามองเขา แยมั้มบางเบาถามพริ้ง “อืม...
หากอาหนานมีเรื่องเร่งด่วนสำคัญอันใด ข้ายอมยินดีไปกับเจ้า”

“หากไปแบบไม่กลับมาเลยเล่า พี่สี่ยังอยากไปอยู่หรือไม่” เย่หนาน
เผยสีหน้าจริงจัง

“เหตุใดถึงต้องไปหรือ เกิดเรื่องอะไรถึงขั้นต้องหนีไปไม่กลับมา”
เย่เสวียนไม่ค่อยเข้าใจคำถามของเย่หนานนัก

“ไม่มีอะไร ข้าแค่ล้อเล่นเท่านั้นเอง” เย่หนานยิ้มกลมกลืนเล็กน้อย

“วัน ๆ เอาแต่คิดเลอะเทอะไปเรื่อย ข้าก็นึกว่าเจ้าไปทำผิดร้ายแรง
มาเสียอีก! ทำเอาข้าตกอกตกใจหมด หากเจ้าไปทำความผิดอันใดมาก็ต้อง

บอกกล่าวพี่ด้วย ถึงพี่จะอ่อนแอ แต่คงพอช่วยเหลือเจ้าได้บ้าง”

“ขอรับ”

เย่หนานสาบานกับตนเองในใจ ไม่ว่าจะอย่างไรวันนี้เขาจะต้องพาเย่เสวียนไปจากสถานที่ที่บ่าบอแห่งนี้ให้จงได้ ทว่าจากสถานการณ์ในตอนนั้นเย่เสวียนจะหนีไปกับเขาโดยไม่รู้เรื่องเลยก็คงไม่ได้ แต่หากบอทางไปตามตรงว่าตนกลับมาเกิดใหม่ ตนจึงล่วงรู้อันตรายที่จะเกิดขึ้นในวันข้างหน้า เย่เสวียนจะเชื่อหรือไม่

เมื่อมาถึงงานเลี้ยง เย่หนานหย่อนกายนั่งในบริเวณที่จัดไว้ให้ ที่นั่งของเขาช่างห่างไกลนัก เขามองดูสุหยินใหญ่ลากคุณชายใหญ่เยื่อหียงไปต้อนรับแขกเหรื่อบริเวณหน้าประตู โบหน้าเจือรอยยิ้มช่างดูจอมปลอมเสียจริง งานเลี้ยงครั้งนี้มีคุณชายใหญ่คอยรับแขก คุณชายสามเป็นฝ่ายรับผิดชอบจัดงาน มีเพียงคุณชายห้าที่นั่งว่างงานหลวมๆ ซึ่งก็สบายดีเหมือนกัน

“ได้เท่าที่しろองเจ้ากรรมมาอำมอบถ้วยกระเบื้องเคลือบหนึ่งคู่ รองเจ้ากรรมพิธีกรรมมอบไข่มุกราตรีหนึ่งเม็ด แม่ทัพพิทักษ์แดนเหนือจินหมิงอวี่มอบหรือหยก¹ หนึ่งชิ้น...” ซ้ารับใช้หน้าประตูอ่านต่อเนื่องไม่หยุดหย่อน

เมื่อได้ยินชื่อของจินหมิงอวี๋ เย่หนานถึงกับหันขวับไปมองที่หน้าประตูโดยไม่รู้ตัว จินหมิงอวี๋ในชุดสีดำปักลายดอกอ้อหลาน² สีทองสนิมห้อยจี้หยกสีขาวไว้ข้างเอว ช่างดูเรียบง่ายแต่คงไว้ซึ่งความน่าเกรงขาม

“ท่านแม่ทัพช่างรูปลักษณ์สง่างามและมีจิตใจสูงส่งจริง ๆ” อาฉงเอ่ยกระซิบ

“แต่หาได้รูปร่างไปกว่าคุณชายของข้าไม่” เสี่ยวเถากล่าว

“ท่านแม่ทัพมาแล้ว!”

“ดูสิ ๆ” ลูกสาวตระกูลขุนนางด้านข้างจำนวนหนึ่งยกปลายแขนเลื้อยขึ้นป้องปากขณะเอ่ย

¹คทาโค้งมนทำจากหยก สื่อถึงความเป็นมงคล มีความเชื่อว่าจะนำมาซึ่งพลังและความโชคดี

²ดอกแมกโนเลีย

ฉันทมิถองวี่พักหน้าเป็นนัยให้เย่หนาน เย่หนานจึงลุกขึ้นรับของขวัญ แล้วนั่งลงอีกครั้ง

“ฝ่าบาทกับเซ่อเจ็งอ่องเสด็จแล้ว” คนในห้องโถงพากันลุกขึ้นยืน แล้วเดินไปอีกฝั่ง

“ขอฮ่องเต้มีพระชนมายุยืนนานหมื่น ๆ ปี”

“พวกเจ้าลุกขึ้นเถิด” ฮ่องเต๋นอ้อยในฉลองพระองค์สีเหลืองกล่าว ด้วยสุรเสียงอ่อนเยาว์ พระองค์จึงมีองค์ชายผู้สำเร็จราชการแทนอย่าง ฉู่เซียวหรันเดินเข้าไป ไม่คิดว่าฉู่เซียวหรันเองก็จะสวมฉลองพระองค์สีฟ้า เช่นกัน เพียงแต่ฝีมือการปักกลดลายประณีตกว่ามาก เพราะอย่างไรก็เป็น ถึงท่านอ่อง

“ฝ่าบาท ท่านอ่อง เชิญนั่งพะยะค่ะ” ท่านอัศรมหาเสนาบดีแสดง ท่าทีนอบน้อม โค้งตัวเชื้อเชิญเป็นนัยๆ ให้พวกเขาไปนั่งด้านหน้าสุด

ฉู่เซียวหรันชำเลื่องมองเย่หนานที่นั่งอยู่มุมห้องแวบหนึ่ง ก่อนจะจูงมือฮ่องเต้ให้ไปนั่งในตำแหน่งด้านหน้าสุด

“เซ่อเจ็งอ่องมอบข้างหยกสี่ขาหนึ่งตัว กระถางธูปแกะสลักนกอินทรี หนึ่งใบ ผ้าไหมเฉียงหนานจำนวนหลายพับ เครื่องประดับเงินและทองจำนวน หนึ่ง” ร่ำรวยเสียเหลือเกิน

บรรดาแขกเหรื่อพากันหย่อนตัวลงนั่ง

เย่ฮวนข่ายยกจอกสุราขึ้น “วันนี้ฮ่องเต้และท่านอ่องเสด็จมาถึงจวน อันต่ำต้อยของกระหม่อม รู้สึกเป็นเกียรติยิ่งนัก กระหม่อมขอถวายสุรา จอกนี้แต่ฝ่าบาทและท่านอ่องเพื่อแสดงความซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณ และกระหม่อมขอตีหมุดจอกเพื่อถวายความเคารพพะยะค่ะ” หลังจาก กล่าวจบก็กระดกสุราในจอกดื่มรวดเดียวจนหมด

“วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของใต้เท้า เราควรเป็นฝ่ายดื่มให้ถึงจะถูก ขอให้ท่านอายุยืนยาวดุจตั้งขุนเขาหนานซาน” กล่าวจบฉู่เซียวหรันก็ แหงหน้ากระดกสุราในจอก

“เราไม่ลั่นหัดการดื่มเท่าใดนัก เช่นนั้นจะขอยกน้ำชาแทนสุราให้ ใต้เท้าแล้วกัน”

กลยุทธ์การเอาตัวรอดของตัวเบียดผู้กลับมาเกิดใหม่

แม้ว่าช่องเต็มน้อยยังทรงพระเยาว์ กระนั้นก็ยังปฏิบัติตัวได้น่าประทับใจ สมเป็นน้องเต้ มองไม่ออกเลยว่าจู่ๆ เชี่ยวหรันจะอบรมสั่งสอนเด็กน้อยได้ดีเพียงนี้

หลังจากอัศวินหาเสนาบดียกสุราแสดงความเคารพเรียบร้อย แยกแต่ละคนในงานจึงเริ่มยกสุราให้แก้กัน

เมื่อเยื่อหยางยกจอกสุราแสดงความเคารพฝ่าบาทกับท่านฮ่องแล้ว ก็มีขุนนางชั้นผู้น้อยจอมสอพลอบปรี่เข้ามาหากลุ่มใหญ่

“อ้อหยาง เจ้าดื่มให้หน่อยๆ หน่อย” ฉินหมิงอวีแย่งจอกสุรามาดจากเยื่อหยาง

“ส่งมาให้ข้า เจ้าจะกำกับข้ามากมายเพียงนั้นทำไมกัน” เยื่อหยางเอื้อมือหมายจะแย่งจอกสุราคืน “ฉินหมิงอวี เอาคืนมาให้ข้า”

“อ้อหยาง เจ้าคออ่อน ข้าจะดื่มแทนตัวเอง” ฉินหมิงอวียกจอกสุราขึ้นดื่มจนหมด

“เจ้าห้ามดื่มอีก ข้าจะดื่มแทนตัวเอง หากเจ้าดื่มเข้าไปมาก ๆ เตียวจะไม่สบายและกินข้าวไม่ลงไปหลายวันอีก” ฉินหมิงอวีเอ่ยกระซิบ

คนที่มายกสุราให้ล้วนโดนเขาขัดขวางทั้งหมด เยื่อหยางที่นั่งอยู่ด้านข้างไม่เอ่ยวาจาใดๆ เพียงแจกรอยยิ้มรับแขกเท่านั้น

เห็นทุกคนกำลังรื่นเริงสนุกสนานโดยไม่มีผู้ใดสนใจเขา เย่หนานจึงวางแผนจะหลบหนีออกไป ทว่าขณะลุกขึ้นกลับได้ยินเสียงที่เขาเกลียดแค้นเกลียด

“คุณชายน้อยเย่ งานเลี้ยงยังไม่เลิกจะไปไหนเสียแล้วเล่า” เย่หนานตกใจ จู่ๆ เชี่ยวหรันมานั่งข้างๆ ตั้งแต่เมื่อใดกัน

ได้ยินประโยคนี้ของจู่เชียวหรัน หัวทึ่ห้องโถงต่างเพ่งมองมายังเย่หนานเป็นตาเดียว เย่หนานทำได้เพียงยิ้มเฉยๆ แล้วนั่งลง

“ไม่ทราบว่าคุณชายเย่จะคืนเงินค่าอาหารที่ยืมเราไปได้เมื่อใด” จู่เชียวหรันยกจอกสุราขึ้นจิบ จากนั้นจึงมองเย่หนานด้วยใบหน้าที่ยิ้มรอยยิ้มร้ายกาจ

“เข้าไปยืมเงินท่านตั้งแต่เมื่อใด” เย่หนานทำสีหน้างุนงง

“คุณชายจวนอัศวินหาเสนาบดีชอบซักถามแบบนี้เป็นปกติหรือ คราวที่แล้วเจ้าไปกินอาหารที่หอจួយเขียนของเราแล้วยังไม่จ่ายเงิน ตอนนี้จะไม่ยอมรับเช่นนั้นหรือ”

ฟังมาถึงตรงนี้ท่านอัศวินหาเสนาบดีก็ติดตัวลุกขึ้นทันที “บุตรชาย กระหม่อมล่วงเกินท่านอ้องโดยไม่รู้ตัว ขอท่านอ้องโปรดประทานอภัย เงินที่ลูกชายกระหม่อมยืมท่านไป กระหม่อมจะชดใช้ให้สองเท่าพะยะค่ะ”

“ท่านไม่ต้องคืนหรอก เราต้องการให้เขาคืนด้วยตนเอง เบี้ยเลี้ยงประจำเดือนของคุณชายจวนอัศวินหาเสนาบดีที่ยิ่งใหญ่มีไม่ถึงสิบตำลึง ขนาดค่าอาหารก็ยังไม่จ่ายไม่ได้ ผู้ใดไม่รู้คงนึกว่าท่านปฏิบัติต่อเขาอย่างไม่เป็นธรรม”

“จิ้นเซวียน หมายความว่าอย่างไร” เยจิ้นเซวียนรับหน้าที่จ่ายเบี้ยประจำเดือนภายในจวน ทุกครั้งที่ถึงเวลาจ่ายเบี้ยนางมักอ้างเหตุผลดเบี้ยเสมอ

“ด้วยต้องฉลองวันคล้ายวันเกิดท่านพ่อ ลูกก็เลยตัดสินใจโดยพลการ หักเบี้ยประจำเดือนของข้ารับใช้ในจวนเพื่อนำมาจัดงานเลี้ยงวันเกิดเจ้าค่ะ” เยจิ้นเซวียนก้มหน้าไม่กล้าสบสายตาเย่อวินชาย

“เหลวไหลสิ้นดี จวนอัศวินหาเสนาบดีที่ยิ่งใหญ่ของข้าจัดงานเลี้ยงทั้งที จำเป็นต้องหักเบี้ยประจำเดือนข้ารับใช้ด้วยหรือ แล้วอีกอย่าง เยहनาน ก็มาถึงคุณชายในจวนนี้”

เยहनานที่ได้ยินประโยคนี้ของเย่อวินชายก็นึกขบขัน ความเป็นจริงบรรดาสมาชิกน้อยใหญ่ในจวน นอกจากพี่สี่กับอาจงแล้ว มีผู้ใดบ้างที่เห็นเขาเป็นคุณชาย!

“ลูกผิดไปแล้ว ประเดี๋ยวลูกจะรีบคืนเบี้ยประจำเดือนให้เขาตามจำนวนเจ้าค่ะ”

“เจ้าไม่คิดขอบคุณเรากล้าคำหรือ เราช่วยเจ้าเอาเงินก้อนโตกลับมาทั้งที คาดว่าต่อไปนางผู้นั้นคงไม่กล้าหักเบี้ยประจำเดือนของเจ้าอีกแล้ว” ฉู่เซียวทรนัยก็กวักกระซิบขณะเขยิบเข้ามาใกล้เยहनาน

มีคนที่ร้องขอค่าขอบคุณเองด้วยหรือนี้ “เยहनานขอบคุณท่านอ้อง”

“แล้วเจ้าจะตอบแทนเราอย่างไรหรือ” ฉูเซียวหวันเขยิบมาชิดใกล้มากขึ้น

“เอ่อ...เลี้ยงอาหารท่านอ่องเป็นอย่างไร” เย่หนานเบี่ยงกายถอยหลังเล็กน้อยเพื่อรักษาระยะห่าง

ฉูเซียวหวันส่ายหน้า “เรามีได้อดอยากเสียหน่อย ติดไว้ก่อนแล้วกัน เมื่อเรามีความจำเป็นค่อยมาทวงจากเจ้าอีกที”

“ก็ได้” เย่หนานตกปากรับคำ เขาจะหนีวันนี้ที่อยู่แล้ว ยังจะมีสภาพไหนที่เหน็ดเหนื่อย หลังจากนี้ทุกคนก็ทางใครทางมันแล้วกัน

“ข้ามีธุระ คงอยู่เป็นเพื่อนท่านอ่องต่อไม่ได้ ท่านอ่องเสวยให้เต็มที่เถิด” เย่หนานลุกขึ้นเดินจากไป โดยมีเสี่ยวเถากับอาฉงเดินตามออกมาติดๆ

“อาฉง หากข้าจะออกจากจวนไป เจ้าจะไปกับข้าหรือไม่”

“ข้ายอมติดตามท่านไปแน่นอน ท่านไปแล้วข้าจะอยู่ทำไมเล่า คุณชายวางแผนจะไปจากที่นี่หรือขอรับ” อาฉงตอบแล้วเอ่ยถามต่อ

“หากคุณชายจะไป ได้โปรดพาเสี่ยวเถาไปด้วยนะเจ้าคะ คุณชายช่วยชีวิตเสี่ยวเถาไว้ ไม่ว่าคุณชายจะไปที่แห่งใด เสี่ยวเถาก็จะขอติดตามไปด้วย” เสี่ยวเถาคุกเข่าลงบนพื้นดังตบ

เย่หนานรีบประคองเสี่ยวเถาให้ลุกขึ้น “ข้ายอมพาเจ้าไปด้วยอยู่แล้ว ข้าวางแผนจะหนีไปจริง ๆ โดยตั้งใจว่าจะไปคืนนี้ แต่จะไปที่ไหนนั้นข้าเองก็ยังไม่รู้ เอาเป็นว่าออกจากจวนให้ได้ก่อน ส่วนเหตุผลข้าบอกไปพวกเจ้าก็คงไม่เชื่อ ไร้ประโยชน์เสียเปล่า ๆ”

“คุณชาย เช่นนั้นตอนนี้เราจะทำอย่างไรดีเจ้าคะ” เสี่ยวเถาเอ่ยถาม

“พวกเจ้าไปเก็บเสื้อผ้ากันก่อน พยายามเอาของใส่ห่อสัมภาระไปให้น้อยที่สุด อาฉงเก็บของเสร็จแล้วมาหาข้าที่ห้องเพื่อนำจดหมายไปให้พี่สี่”

เย่หนานกลับไปห้อง หยิบกระดาษและฟู่กันออกมา เขียนเรื่องราวที่ตนกลับมาเกิดใหม่ตั้งแต่ต้นจนจบ รวมถึงเหตุการณ์ร้ายแรงต่างๆ “เรื่องก็เป็นเช่นนี้ จะเชื่อหรือไม่คงขึ้นอยู่กับพี่สี่แล้ว ข้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่าพี่สี่

จะไปกับข้าด้วย หากพี่สี่เชื่อข้า ให้ไปที่ลานบ้านด้านหลังจวนยามชวิ³”

เยहनานไม่มั่นใจนักกว่าพี่สี่จะมาหรือไม่ ทว่าเขาก็อยากเติมพันดู ลักตั้ง

เยहनานให้อาฉงนำจดหมายไปส่งก่อนที่เจ้าตัวจะเริ่มเก็บข้าวของบ้าง วันนั้นผู้เซียวหรินช่วยเขาเอาเงินคืนมาได้ก้อนใหญ่ เป็นความช่วยเหลือ ในยามคับขันที่ประเสริฐโดยแท้ เยहनานำสิ่งของมีค่าทั้งหลายของตน ใส่ลงไปในห่อสัมภาระ ก่อนเปิดกล่องใบเล็กซึ่งวางอยู่บนหัวเตียง หยิบยา ที่ฉินหมิงอวิ้มอบให้ ค่อยๆ ซ่อนไว้ในอกเสื้อ

“คุณชายอยู่หรือไม่เจ้าคะ” เสี่ยวเถากษามโจ๊กมาเคาะประตูเรียก

เยहनานเปิดประตู “มีเรื่องอะไรหรือเสี่ยวเถา”

เสี่ยวเถาก้าวเข้ามาในห้องแล้ววางสามโจ๊กลงบนโต๊ะ “เมื่อครู่ข้าเห็น คุณชายไม่ได้กินอะไรในงานเลี้ยงเลย จึงเข้าครัวไปทำโจ๊กหมูไข่เยี่ยวม้า มาให้เจ้าคะ ไม่รู้ว่าจะถูกปากคุณชายหรือไม่”

“ขอบใจที่เจ้าเป็นห่วงข้า” เยहनานนั่งลงแล้วตักเข้าปากหนึ่งช้อน “อร่อย หอมเค็มกำลังดี ข้านี้กว่าข้าชอบแคร์สหวานเสียอีก ไม่คิดเลยว่า โจ๊กเค็มชนิดๆ แบบนี้ก็อร่อยเหมือนกัน ฝีมือเสี่ยวเถาเยี่ยมจริงๆ” เยहनาน ปากหวานกับคนที่ถูกชะตาเสมอ

ห้องนาค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นมืดมิด ผู้คนที่มาร่วมงานเลี้ยงทยอยกลับ กันไปมากแล้ว เยहनานพาอาฉงกับเสี่ยวเถามายังลานด้านหลังจวน เนื่องจากที่แห่งนี้มีผู้คนบางตาและแค้ข้ามกำแพงไปก็ออกนอกจวนแล้ว เพียงแต่กำแพงนี้ค่อนข้างสูงสักหน่อย

ท้องฟ้ามืดลงช้าๆ “คุณหนูสี่ยังไม่มาเสียที หรือว่าจะไม่มาแล้ว ขอรับ” อาฉงกระซิบถาม

เยहनานไม่เอ่ยตอบ จ้องมองต้นไม้เบื้องหน้าไม่ไหวติง ต้นท้อเริ่ม ออกผล เมื่อก่อนในช่วงฤดูร้อนเขาชอบมาเก็บลูกท้อกินมาก

³ เวลาประมาณ 19.00 - 20.59 น.

“อาหนาน เจ้าอยู่ที่นี้หรือไม่” ใครบางคนส่งเสียงเรียกแผ่วเบา มาจากไกลๆ

“พี่สี่ ข้านี้คิดว่าท่านจะไม่มาเสียแล้ว” เย่หนานก้าวออกไปรับ เพราะ พอตกคำ สายตาพี่สี่จะแยงมองไม่ค่อยชัดเจน

“กำแพงสูงเยี่ยงนี้จะขึ้นไปอย่างไรไหวเจ้าคะ” เลี้ยวเถาเอ๋อถาม

“คุณชายขึ้นไปก่อนแล้วค่อยดึงคุณหนูขึ้นไปแล้วกันขอรับ” อาจ คูกเขาลงบนพื้นเพื่อให้เย่หนานเหยียบเขา ในที่สุดก็ขึ้นไปบนกำแพงได้อย่างทุลักทุเล หากแต่ใครจะรู้ว่าหลังจากขึ้นไปได้ เขากลับเสียหลัก หายหลังร่วงลงมา

“อาหนาน”

“คุณชาย” ทั้งสามคนที่ยืนอยู่ในรั้วกำแพงร้องลั่นด้วยความตกใจ

เย่หนานได้แต่หลับตาปี พลางคิดว่าตกลงไปครานี้คงเจ็บหนักเป็นแน่ ทว่าใครบางคนรับเขาไว้ทันท่วงที เขาจึงร่วงสู่อ้อมกอดของคนผู้นั้นอย่าง นุ่มนวล

เย่หนานค่อยๆ ปรี้อตาขึ้น “จู่เขี้ยวหรรณ!”

ชาติก่อน เย่หนานถูกจับแต่งงานเป็นชายารองแทนพี่สาว
สุดท้ายสามีสังฆและพระชายาเอกก็หยั้นยื่นยาพิษให้จนตาย
ชาตินี้เขาจึงตั้งใจจะแก้แค้น!

เป้าหมายคือ อู่ชิวหฺริน ผู้เป็นเซอจิ้งอ๋อง!

ช่างเถอะๆ เมาคงเข้าอีกฝ่ายไม่ได้หรอก

จันต้องหนี! หนีไปให้ไกลจะได้ไม่ต้องพบคนใจทรามผู้นั้นอีก

แต่ยังไม่ทันจะเก็บผ้าผ่อน คนใจทรามที่ว่าก็มาสูงถึงจวนเสียแล้ว

เดี่ยวนะ มาสูงเอนา ไม่ใช่พี่สาวของเอนาหรือหรือ!

เหตุใดชาตินี้เซอจิ้งอ๋องผู้เคยเย็นชาจึงทำตัวแปลกนักเล่า

เย่หนาน “ท่านป่วยหรือ”

อู่ชิวหฺริน “เราป่วยหนัก ไม่เจอพระชายาเพียงหนึ่งเค่อ

หัวใจก็เจ็บปวดราวถูกมีดจ้วงแทง พระชายาช่วยรักษาเราได้หรือไม่”

เย่หนาน “อู่ชิวหฺริน ท่านจะทำอะไร! นี่มันห้องหนังสือ

หากผู้อ่านมาเห็นเข้าจะทำอะไร!”

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-4940-5

9 786161 849405

ทดลองอ่าน

TRIGGER WARNING:
rape, suicide, torture, etc.

ypo Design: 24.kii

525 บท